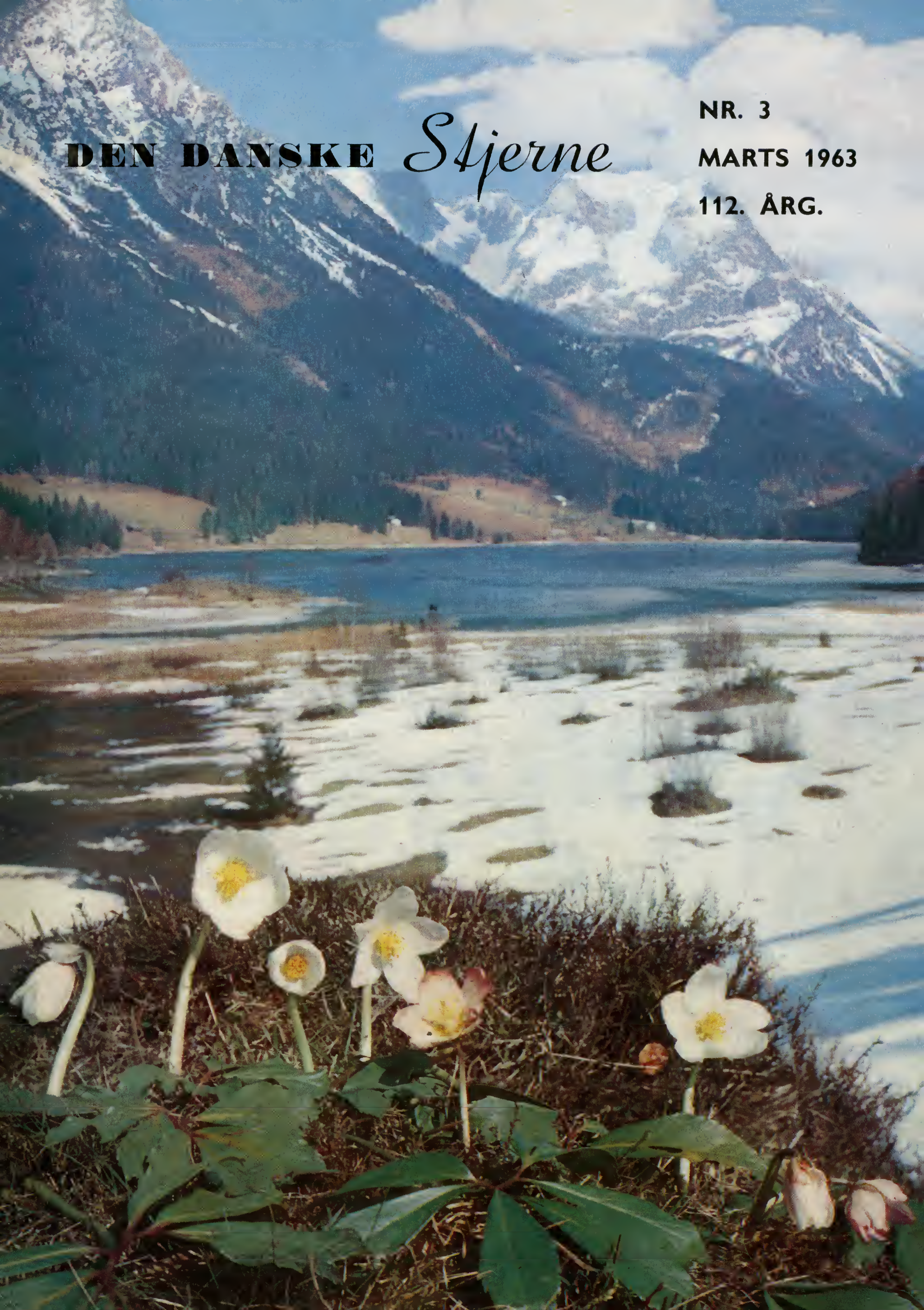
DEN DANSKE Stjerne

NR. 3
MARTS 1963
112. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3

MARTS 1963

112. ÅRG.

Indhold:

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01 - 34 24 55

Levi B. Thorup, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Fra missionens præsidentskab

Kære søskende!

Vi hører temmelig ofte under diskussioner i klasserne og også fra talere på talerstolen angående emnet »Evig fremgang«, at klassen får den forståelse, eller taleren fremsætter den tanke, at vor Kirke lærer, at ved »evig fremgang« mener vi, at Gud ikke er fuldkommen, at ved den tid, hvor vi når det punkt, hvor Gud nu er, vil Han være meget længere fremme i kundskab, visdom o. s. v. Denne lære har nogle af Kirkens medlemmer undervist i gennem mange år, men dette må holde op, thi det er *ikke* Kirkens lærdomme.

Vor Kirke lærer os ganske enkelt, at Gud er *fuldkommen* i alle ting, og at de, som modtager en ophøjelse i det celestiale rige, fordi de er værdige dertil, vil blive gjort lige med vor Himmelske Fader i kundskab, visdom, magt o. s. v., med andre ord de vil også blive *fuldkomne.*

Gud anvender sin fuldkomne kundskab til stadig at forøge sit rige. Han skaber nye verdener og befolker dem med sine børn, og bringer sine børn, så mange som vil, til ophøjelse i en celestial verden. På denne måde har Han »Evig fremgang«, og på denne måde vil Han altid være langt forud for enhver, som på et senere tidspunkt når fuldkommenhed. Han vil ligeledes som vor Fader forøge sit herredømme gennem alle sine børn, som når fuldkommenhed og har det privilegium at skabe og befolke verdener, da Han vil være det patriarkalske overhoved for alle disse »børnebørn«, »oldebørn« o. s. v. Det er på denne måde, vor Fader har »Evig fremgang«, og det er på denne måde, vi er i stand til at »Ære vor Fader i himlen«.

Denne lære bliver vi tydeligt belært om af vore ledere i Kirken og gennem den hellige skrift. Jeg vil citere fra Joseph Fielding Smith: »Doctrines of Salvation«, Vol. 1, kap. 1:

»Joseph Smith så Faderen og Sønnen; derfor kunne han bevidne med sit personlige kendskab, at skriften er sand, hvor vi læser: »Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.« (1. Mos. 1:27). Dette skulle forstås bogstaveligt, og ikke i en eller anden mystisk eller figurlig betydning ....

»Jeg ville ikke tjene en Gud, som ikke havde al visdom og al magt.« (Hyrum Smith) ....

Tror vi på, at Gud har al »visdom«? Hvis vi gør det, er Han absolut i det. Hvis der er noget, Han ikke ved, så er Han ikke absolut i »visdom«, og at tænke således, er absurd. Har Han al »magt«? Hvis Han har, så er der intet, Han mangler. Hvis Han mangler noget i »visdom« og i »magt«, så er Han ikke den højeste, og der må være noget, der er større end Han er, og dette er absurd ....

Der er to personligheder (det vil sige af kød og ben), som udgør den store, mageløse, styrende og høje magt over alle ting, ved hvem alle ting blev skabt og gjort, som er skabt og gjort, enten synlige eller usynlige, enten i himlen, på jorden eller i jorden, under jorden eller ud over hele det uendelige rum. Det er Faderen og Sønnen — Faderen, som er en personlighed med ånd, ære og magt, som ejer al fuldkommenhed og fylde, Sønnen, som var i Faderens bryst, en personlighed med et legeme, gjort eller dannet som et menneske, eller snarere mennesket blev dannet efter Hans lignelse og i Hans billede; Han er også i Faderens udtrykte billede og lignelse, ejer al Faderens fylde, eller den samme fylde som Faderen ....

Gud er den eneste højeste Leder, og det eneste uafhængige Væsen, i hvem al fylde og fuldendelse bor; som er almægtig, allestedsnærværende og alvidende. Uden dages begyndelse eller livs ende, og i Ham bor hver god gave og ethvert godt princip ....

Uden kundskab om alle ting ville Gud ikke være i stand til at frelse nogen del af sine skabninger; thi det er på grund af den kundskab, Han har til alle ting, fra begyndelsen til enden, at Han er i stand til at give den forståelse til sine skabninger, hvorved de er gjort til deltagere i det evige liv; og hvis det ikke var for den tanke, der eksisterer i menneskenes sind, at Gud har al kundskab, ville det være umuligt for dem at udøve tro på Ham ....

Guds fuldkommenhed er ikke »relativ«. Jeg tror, at Gud ved alt, og at Hans forståelse er fuldkommen, ikke »relativ«. Jeg har aldrig set eller hørt nogen åbenbaret kendsgerning om det modsatte. Jeg tror, at vor himmelske Fader og Hans Søn, Jesus Kristus, er *fuldkomne* ....

Hvem tør sige, at egenskaben »dyd« er begrænset til vor Fader og Hans Søn? Er deres sanddruhed kun »relativ«? Kunne de være mere sandfærdige? Mere hæderlige? Mere dydige eller kærlige? Hvor er sådanne spørgsmål tåbelige, og hvor meget mere tåbeligt ville svaret være, hvis vi sagde: »Ja, Herrens sanddruhed, hæder og dyd er begrænset«. Hvis Han derfor er absolut i disse egenskaber, er Han så på tilbagevejen med hensyn til dem? I henhold til dette argument må det være således, hvis det

absolutte er nået. Hvorfor skulle vi ellers sige, at Hans kundskab er begrænset, og at der findes mange skjulte love og sandheder, som Han ikke har opdaget. Hvem lavede disse love, og hvor kommer de fra? ....

Moses' Bog underretter os om, at Faderens store værk er at skabe verdener og befolke dem, og »der er ingen ende på mine gerninger«, siger Han. »Thi se, det er min gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«, (Moses' Bog 1: 38—39), og dette er Hans fremgang ....

Ser du ikke, at det er på denne måde, at vor Evige Fader går fremad? Ikke ved at søge en kundskab, som Han ikke har, thi en sådan tanke kan ikke fastholdes i lyset af skriften. Det er ikke ved uvidenhed og ved at lære skjulte sandheder, at Han går fremad, thi hvis der er sandheder, som Han ikke kender, er sådanne ting større end Han, og dette kan ikke tænkes. Hvorfor kan vi ikke lære visdom, og tro at Herren har åbenbaret sig? ....

Det er ikke, fordi Herren ikke har kundskab til alle love og sandheder, at Han er i stand til at gå fremad, men på grund af sin kundskab og visdom. Herren bruger stadigvæk sin kundskab i sit arbejde. Og Hans store arbejde er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. Ved at danne verdener og ved at befolke dem, ved at opbygge og udsprede, har Han fremgang, men ikke fordi Han mangler forståelse af sandhedens fylde«.

Læs også 2. Nephi 9:20, Alma 26:35, Salm. 147:5, L. & P. 38: 1—2, 88: 7—13, 88: 41—42, 93: 21—28. Matt. 5:48, L. & P. 96: 94—95, 84: 33—38, 88: 107, 130: 8—10.

Deres hengivne broder
Levi B. Thorup,
missionspræsident.

Undervisning i den sunde lære

Et af de største ansvar, Herren har givet os i disse de sidste dage, er at undervise i den rette lære, når vi instruerer andre angående Hans værk.

Dette gælder forældre, instruktører i organisationerne og talere fra talerstolen. At undervise i fejlagtig lærdom er at vildlede og forlede andre og således føre dem på vildspor. Det ansvar, et menneske påtager sig, hvis han giver falsk vejledning til andre, er langt større, end de fleste af os er klar over.

Da Herren pålægger forældre den pligt at undervise deres egne børn i troen og vejlede dem med hensyn til gudsdyrkelse og hengivenhed, må alle forældre i Kirken selv være godt informeret angående Kirkens lærdomme og skikke. Hvorledes kan de ellers undervise deres børn på rette måde?

Dette betyder at studere for forældrenes vedkommende. Det betyder at have de rette af Kirkens bøger i hjemmet, således at de kan få den instruktion, som de uden fare kan lade gå videre til deres børn.

Der findes bøger og atter bøger, nogle, som er pålidelige og værdifulde, andre som ikke er sunde. I dette land, hvor vi har tale- og trykkefrihed, synes det, som om enhver kan skrive bøger eller holde taler, gode eller dårlige. Af denne grund må offentligheden have et skarpt blik, når den skal vælge den litteratur, der skal bruges i hjemmet.

Hvis forældre er klar over nødvendigheden af dette, kan de uden megen vanskelighed opdage, hvilke religiøse bøger der er sunde og nyttige, og hvilke der er tvivlsomme. De bør så vælge gode bøger, således som Lære og Pagter foreslår, og anvende dem, når de skal undervise deres egne børn. De unge i hjemmet behøver at OMVENDES til sandheden, men dette gøres ikke ved blot at være udsat for religion lejlighedsvis. Konstant studium, bøn og arbejde må forenes i et arbejde af den slags.

Ligeledes må lærere og talere fra talerstolen være yderst omhyggelige med fremsættelsen af deres materiale for at undgå at vildlede.

Sommetider bliver skrifter, skrevet af verdens lærde, populære blandt vore lærere og talere. Ofte omhandler disse skrifter dogmatiske diskussioner, som ikke er i overensstemmelse med sidste dages hellige synspunkter. De bliver misvisende, og hvis de bliver brugt, giver de anledning til vanskeligheder i vore klasser.

Der må ikke findes nogen infiltration af sektvæsen iblandt os. Hvis og når der findes det, selv i en ganske lille grad, er det vor egen fejl. De andre kirker påtvinger os ikke deres synspunkter. Hvis deres lærdomme kommer ind iblandt os, er det fordi vi selv bringer dem derind.

Nogle af vore lærere føler, at for at være på højde med verden må de akceptere verdens lærdomme, men det er dér, de gør sig skyldig i en stor misforståelse. Vore lærdomme er ikke af verden — de kommer af ny åbenbaring.

Lige meget hvor strålende og intelligente andre religionslærere kan være, kan vi ikke akceptere deres lærdomme og dogmer, som går imod vor åbenbarede kundskab. Uinspirerede mænd har ikke åbenbaringens lys til at vejlede sig. Derfor kan vi ikke betragte dem som autoriteter med hensyn til lærdom. De kan måske foretage historiske eller geografiske undersøgelser angående Det Hellige Land, og kender måske mere til disse emner end sidste dages hellige, som ikke har foretaget sådanne undersøgelser, og vi er glade for de oplysninger de skaffer.

Men vor lære er en anden sag. Fordi de måske er autoriteter med hensyn til geografi eller historie, gør det dem ikke til autoriteter med hensyn til lære eller fortolkning af skriften.

Guds store nye åbenbaring, som er givet til os gennem Profeten Joseph Smith, er grundlaget for forståelsen af vor lære, og al undervisning må være i overensstemmelse med den.

Vi kan lige så lidt blive som verden i vore lærdomme, synspunkter og doktriner, som vi kan blive som verden med hensyn til vore morallove.

Som lærere af det gengivne evangelium må vi holde fast ved vor ene grundlæggende forudsætning — at Gud har talt i vore dage og åbenbaret sin sandhed i dens renhed til brug for os nu. Og vi må undervise i dette.

Forældre kan lede deres børn på vildspor ved forkerte lærdomme. Nogle har allerede gjort det. Lærere og talere kan gøre det samme.

At kende den sande lære er af yderste vigtighed. Og at undervise om den i dens renhed er lige så nødvendigt. Men for at gøre begge dele må vi som forældre og lærere studere og vide, hvad sandheden er. Sandheden kan fås fra skriften og fra de mænd, som er givet os som profeter, seere og åbenbarere i disse sidste dage. Lad os undervise, således som de gør.

(Redaktionel artikel fra CHURCH NEWS).

Månedens SPØRGSMÅL ?

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvad menes der med vandene ovenfor firmamentet?

Spørgsmål:

I Moses' Bog, 2. kapitel, vers 7 og 8, siges der: »Og jeg, Gud, dannede firmamentet og gjorde skilsmisse mellem vandene, ja, de store vande under firmamentet fra vandene, som var ovenfor firmamentet, og det skete ligesom jeg sagde;

og jeg, Gud, kaldte firmamentet himmel. Og der blev aften og morgen den anden dag«.

Mit spørgsmål er: Hvad menes der med vandene ovenfor firmamentet? Ingen af medlemmerne i klassen kender svaret!

Svar:

Betydningen af ordet »firmament«, som vi finder i Moses' Bog, 2. kapitel, vers 8, og som det findes i ordbogen, er »himmelhvælvingen, himmelen«. Ordet »firmament« antyder ifølge sin oprindelige betydning noget kompakt, solidt eller fast, og engang troede man, at jorden var universets midtpunkt, at solen, månen og stjernerne drejede sig rundt om jorden. Det var imidlertid ikke, hvad man troede i begyndelsen. De gamle indbyggere på jorden, fra Adams dage og fremefter, forstod i århundreder, at denne jord er en *globus,* eller en verden, der drejer sig i rummet omkring solen. Vi læser i Moses' Bog, at jordens oprindelige beboere havde en perfekt forståelse angående denne jord og andre kloder, som Herren skabte. Vi får at vide, at Metusalem var astronom og var velkendt med stjernerne. Dr. D. E. E. Hart-Davies skriver i en artikel i *Journal of Transactions,* hvor han drøfter dette spørgsmål: »Men det er en kendsgerning, at den tanke, der udtrykkes i ordet »firmament« fra det latinske *firmamentum,* der betegner noget stærkt og solidt, ikke findes i det originale hebraiske. Ordet dér er *raqia,* hvad der betyder noget udstrakt, fortyndet. Verbalformen af ordet blev brugt til at beskrive udbankningen af guld til tynde tråde, der var fine nok til at blive syet ind i præsternes klædning. De overordentlig tynde guldblade, der bliver tilbage, efter at guldsmeden har afsluttet sit arbejde, repræsenterer *raqia* af det stykke rent metal, som han begyndte på. Navneordet betegner derfor udstrækning. Det hebraiske ord er et strengt nøjagtigt udtryk. Ordet »firmament« er en fejloversættelse, der skyldes den falske astronomi i Alexandria i det 3. århundrede f. Kr. Grækerne troede, at himmelen var en solid krystallinsk sfære. Derfor blev hebræernes ord raqia i den græske version erstattet med ordet *steroma,* som atter blev oversat til latinsk *firmamentum,* hvorfra ordet »firmament« blev taget«.

Vi læser i Abrahams Bog, at Herren til de værdige i gamle dage åbenbarede mange ting angående sit rige, og hvorledes Han havde skabt verdener uden tal, og at de havde gennemgået den samme udvikling, som vi gennemgår i dag, og er gået ind til deres herlighed. De gamle profeter skrev og sang om stjernerne. De var godt kendt med dem. Hyrderne ude på marken med deres hjord sang og skrev om stjernerne om natten. Hvad er skønnere end Davids ord, som han måske sang, medens han passede sin hjord, i stjerneskær en smuk forårsaftden:

> Når jeg ser din himmel, dine fingres værk,
> månen og stjernerne, som du skabte,
> hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu,
> et menneskebarn, at du tager dig af ham?
> Du gjorde ham lidet ringere end Gud
> (den græske oversættelse: englene),
> med ære og herlighed kroned du ham;
> du satte ham over dine hænders værk,
> alt lagde du under hans fødder ....
> Herre, vor Herre, hvor herligt
> er dit navn på den vide jord!« *(Salm. 8: 4—7, 10).*

Det er dumt at tro, at de gamle beboere på jorden var uvidende om himmellegemerne. De var kendt med mange af planeternes konstellationer og bevægelser og sang om dem. Således sang Debora og Barak efter deres sejr over kana'anæerne en triumfsang, hvori de sagde: »Fra himmelen kæmped stjernerne, fra deres baner stred de mod Sisera!« *(Dommerb. 5:20).* Ydermere læser vi i Jobs Bog, at han *øjensynligt* var astronom, i det mindste godt kendt med stjernerne: I sit forsvar mod sine plageånders beskyldninger sagde han:

> »Jeg ved for vist, at således er det, hvad ret har
> en dødelig over for Gud?
> Ville Gud gå i rette med ham, kan han ikke svare
> på ét af tusind!«

Derefter siger han, idet han taler om Herrens magt:
»Han flytter bjerge så let som intet,
vælter dem om i sin vrede,
ryster jorden ud af dens fuger,
så dens grundstøtter bæver;
han taler til solen, så skinner den ikke,
for stjernerne sætter han segl,
han udspænder himlen ene,
skrider hen over havets kamme,
han skabte Bjørnen, Orion,
Syvstjernen og Sydens Kamre,
Han øver ufattelig vælde
og undere uden tal!« *(Job 9: 1—3, 5—10).*

Af disse skriftsteder, der er skrevet i fordums tid, ser vi, at Herrens folk fra begyndelsen kendte naturen af denne jord, det løb den følger, som er det samme, som er blevet gennemløbet af andre verdener gennem evighederne. De var ikke uvidende om, at planeterne kredsede om vor sol i deres fastsatte baner.

Det var først i en senere tidsalder, da menneskene fuldstændig var gået bort fra profeternes lærdomme, at menneskeheden mistede kontakten med himlene og begyndte at se på jorden som det store centrum, hvorom alting drejede sig. Det var i denne periode, at ordet *firmamentum* blev sat i stedet for i Moses' skrivelser. Skulle vi forsøge at forandre det? Det naturlige svar på dette spørgsmål er nej! Vi er blevet så vant til at tale om himmelens firmament, at betydningen af ordet, når det udtrykkes således, har en helt forskellig betydning fra det, det måske havde, da oversætterne først antog det. I dag ved enhver, hvad der menes med himmelens firmament. Det er ikke en fast kuppel, men den åbne himmelhvælving.

Det spørgsmål er ganske naturligt stillet, hvorfor Joseph Smith ikke forandrede ordet tilbage til dets oprindelige betydning? Hvorfor skulle han have gjort det, når hele verden var blevet bekendt med den fortolkning, at ordet firmament betyder himmelhvælvingen?

I Mormons Bog opdager vi, at nephiterne havde en fuldkommen forståelse af himmelen. Den aztekiske kalendersten, som ses mange steder i Mexico, er et bemærkelsesværdigt bevis på den visdom og videnskabelige kundskab, som de gamle indbyggere på det amerikanske fastland var i besiddelse af. Det var ikke uvidende folk, da de holdt Herrens befalinger, og de havde forstand på himmelen lige så vel som folk har i dag.

Selv mine dage går tilbage til den tid, da astronomerne talte om de store mælkeveje, der er spredt i universet som store masser af støvskyer, af hvilke verdener bliver skabt. I dag er de nu med deres mere fuldkomne metoder og instrumenter kommet til den sandhed, som Herren åbenbarede til Moses, at disse store klynger — mælkeveje — af stjerner er adskilte og bestemte universer; ydermere, at rummet er fyldt med dem — nogle af dem så langt borte fra os, at det har taget hundreder, ja i nogle tilfælde tusinder, af lysår for lyset, der når os, at komme ned til os fra disse vidunderlige mælkeveje. Hvor stort og vidunderligt er ikke dette! Det bekræfter altsammen Herrens ord til Moses:

».... Himlene er mange, og de kunne ikke tælles for mennesker, men de er talte for mig, thi de er mine.

Og ligesom én jord skal forgå tilligemed dens himle, så skal en anden fremkomme, og der er ingen ende på mine gerninger, ej heller på mine ord.

Thi se, det er min gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« *(Moses 1: 37—39).*

Joseph Fielding Smith.

Vigtig meddelelse til alle Kirkens medlemmer!

Angående oversættelse af Kirkens bøger

Den europæiske missionspræsident har bedt os bringe følgende:

Ved et fornylig afholdt møde i litteraturkomitéen i den norske mission blev der fremsat det forslag, at alt, hvad Kirken udgiver i de tre skandinaviske missioner (med undtagelse af standardværkerne og skrifter, samt lektiehefter, bøger og andre artikler for børn), kun skulle oversættes og trykkes på ét af de tre skandinaviske sprog. På denne måde ville den danske mission f. eks. blive bemyndiget til at oversætte og trykke et bestemt lektiehefte på dansk. Dette lektiehefte eller denne bog ville så også blive brugt i de svenske og norske missioner. Andre bøger eller lektiehefter ville så blive oversat og trykt på svensk eller norsk for hele Skandinavien.

Det er klart, at dette ville spare en masse penge og tid for Kirken. Det ville spare to oversættelser af den samme bog og frigøre nogle oversættere til at oversætte andre, vigtige værker på de skandinaviske sprog. Præsident Burton mener imidlertid, at før der træffes en endelig beslutning herom, bør dette spørgsmål forelægges de hellige i Skandinavien til udtalelse og godkendelse.

Vi er klar over, at mange af de offentlige biblioteker i Skandinavien nu har bøger på hvert af de tre skandinaviske sprog, og at der er gjort et stort arbejde for at skabe enighed i denne retning. Vi føler, at Kirken også godt kunne følge denne linie, ikke blot for at spare penge, men også for at kunne skaffe flere bøger til vore søskende i Skandinavien.

Vi beder derfor søskende i Danmark om *snarest* at skrive til præsident Thorup og fremsætte deres mening om ovenstående forslag. Det er en stor og vigtig beslutning, der skal tages med hensyn til oversættelses- og trykkeprogrammet i Skandinavien, og vi føler, at vi bør vejre stemningen med hensyn til den fremtidige fremgangsmåde ved oversættelsen af litteratur for vore nordiske missioner.

Det stod i „STJERNEN" for 100 Aar siden

15. MARTS **ANNO 1863**

Der er Mange, som troe, at vi som et Folk drive et storartet Bedrageri for at skjule for Offentligheden vore sande Sæder og Skikke; med andre Ord, vore Fjender troe, vi føre to Slags Politik, en indre og en ydre. Ja de tillægge os endog en sådan Fiinhed og Dygtighed i Diplomatien for at gjennemføre vore vidtstrakte Planer, at ingen af Nutidens skarpsindigste Statsmænd formaae at udforske vor sande Tilstand og Hensigter. Den amerikanske Nation har erhvervet sig en mere alsidig Kundskab end Tilfældet er blandt andre Folk paa Kloden, og den kan rose sig af en større Overflod af literaire Frembringelser end nogen anden Nation, naar der tages Hensyn til Folkemængdens Størrelse, og dens Vindskibelighed har tillige frembragt en Mængde Jernbaner og Telegraphforbindelser, og dog tillægger man o s en Snuhed i politisk Henseende, som aldeles overtræffer og skuffer baade de amerikanske og europæiske Cabinetter.

Skulde vi betragte denne Gjenstand fra et verdsligt Standpunkt, matte vi føle os meget smigrede ved at tilhøre et Folk, hvem man tillagde en saa fuldstændig gjennemført politisk Organisation. Hvad der gjør Sagen endnu mere besynderlig, er det Factum, at vore Ledere have saa mægtig en Indflydelse over de Hellige, uagtet de, efter vore Fjenders Paastand, ere yderst udannede Mænd, som kun med de taabeligste Historier faae lokket Folk til i tusindviis at forlade deres Hjem og drage til Amerika. Dog det er unødvendigt at følge vore Opponenter i alle deres Modsigelser, som fornemmelig stamme fra Geistlighedens Hadskhed mod Sandheden.

Vi erklære, som vore Brødre saa ofte have gjort tidligere, at der hersker ingen physisk Tvang iblandt os. De Hellige ere rigtignok moralsk forpligtede til at staae hverandre bi i Kjærlighed og at være overbærende med vore Fjender, samt at iagttage de øvrige Forskrifter, Frelseren har givet; men hvad den personlige Frihed angaar, er der intet Folk paa Jorden, som nyder den i fuldere Maal end vi.

Vore Medmennesker behøve ei at antage, at vi ville forføre Folk; Alt, hvad vi anholde om, er simpelthen dette: undersøg vor Lære og vor Vandel; vi ere midt iblandt Eder, døm blot retfærdigt. Om Nogle er saa svage, at de ikke kunne udholde Forfølgelser og andre Trængsler, som falde i vor Lod, og ikke kunne underkaste sig den Selvfornægtelse, som udkræves, var det bedre baade for dem og os, at vi gik hver vor Vei — vi ville langt hellere være qvit alle saadanne Personer, end opholde dem iblandt os, da det ikke er den numeriske Styrke, det kommer an paa.

Vi troe virkelig, at Gud fra Tid til anden udsanker de Gode og Oprigtige fra Verden og fører dem til vor Hjord, for at de kunne hjælpe til at fremme hans hellige Sag; men vi ville ei heller nægte, at ofte kommer der lidt Klinte med blandt Hveden. Ikke desto mindre voxe vi i Kraft hver Dag og blive mere og mere skikkede til at forbedre Menneskeslægtens Tilstand. Kan et Folk blive forandret fra Syndighed til Fuldkommenhed i et Øieblik? Det er mulig, men ved fortsatte Bestræbelser i denne Retning kan det med Tiden erhverve sig en ophøiet og betydningsfuld Stilling i Samfundet.

Vi vide, at Evangeliet vil udvide Forstanden, forædle Følelserne og hæve Sjælen hos enhver oprigtig Sandhedssøger; men derfor er det ikke sagt, at Enhver, som kommer ind under dets hellige indflydelse, er lige modtagelig for dets frelsende og forædlende Kraft, og Mange vilde maaske opoffre deres guddommelige Ret til Salighed blot for den timelige Vinding.

Vi have seet, hvorledes mange Journalister, blot for at vinde Folkegunst, ikke skamme sig ved at offentliggøre falske Fremstillinger om os, og at Præster og Folk raabe Ja og Amen dertil; men hvad Virkning har vel al deres Opposition havt? Kun liden eller ingen. Den evige Sandhed seirer i enhver Kamp og vil vedblive dermed; men til vore Fjender sige vi: Vær retfærdige i Eders Dom for Eders egen Skyld. For vort eget Vedkommende forlange vi ingen Gunst; men hvor der findes oprigtige, sanddrue og hæderlige Mænd, dem ville vi gjerne opsøge og villigt understøtte i deres Bestræbelser for at værne om Sandhed og Ret.

Trods ugudelige og ildesindede Mænds Rænker bliver vor sande Charakteer meer og meer almindelig bekjendt, og alle dem, der interesserer sig for os, ville vi i al Venskabelighed give et lille Vink, som kan opklare alt Dunkelt betræffende »Mormonspørgsmaalet«; antag blot for et Øieblik, at det Budskab, vi bringe, er fra Himmelen, og at Gud er vor Forsvarer — da er denne vanskelige Opgave løst med Eet, og vi sige dristigt, at det er den eneste Maade at løse den paa. Hvem er uvidende om, at de Hellige ere blevne opholdte i Amerikas Udørkener ved den Almægtiges umiddelbare Omsorg? Da vore bedste Mænd vare myrdede

af Pøbelen, og hele vort Folk var bleven fordrevet fra Civilisationens Enemærker i det Haab, at vi Alle maatte omkomme af Hunger og Kulde eller blive dræbte af de vilde Steppeboere, hvo kan ikke see, at Herren er vor Beskytter, at han opholdt os i Ørkenen og styrkede os til at opføre nye lykkelige Hjem, ikke alene for os selv, men for saa Mange, som vilde søge Ly hos os? Blind maa i Sandhed d e n være, som ikke kan see Forsynets Haand heri, saavel som i mange andre Begivenheder i vor Kirkes Historie.

Der rinder os netop en Tildragelse ihu, som er berettet os i Optegnelserne om Jesu og hans Apostles Fremtræden i gamle Dage, og vi ville her anføre den, da den er ligesaa anvendelig paa v o r e Opponenter nu, som den var paa d e r e s Opponenter dengang. Nogle af Apostlene vare nemlig anklagede for Jødernes Raad paa Grund af den store Fremgang de havde blandt Folket. »Men der opstod i Raadet en Pharisæer ved Navn Gamaliel, en Lovlærd, høit agtet af alt Folket, og bød, at de skulde lade Apstlene træde lidt ud. Og han sagde til dem: I israelitiske Mænd, tager Eder Vare med disse Mennesker, hvad I gjøre ved dem. Thi før disse Dage opstod Theudas, som sagde sig selv at være Noget, og et Antal Mænd, henved fire hundrede, hængte sig ved ham; han blev ihjelslagen, og alle de, som fulgte ham, ere adspredte og blevne til Intet. Efter denne opstod Judas den Galilæer, i Skatte-Udskrivningens Dage, og drog meget Folk efter sig. Han er og omkommen, og alle de, som fulgte ham, bleve adspredte. Og nu siger jeg Eder: Holder Eder fra disse Mennesker og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Mennesker, bliver det forstyrret; men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lader Eder dog ikke besinde som de, der endog ville stride mod Gud. Da løde de ham; og de fremkaldte Apostlene, og lode dem hudstryge og bøde dem, ikke at tale i Jesu Navn; derpaa lode de dem fare«. (Ap. Gern. 5: 34—40). Heraf see vi, at der var Een i hint Raad, som havde Viisdom nok til at opdage, at hvis saa stort et Værk ikke var af Gud, vilde det falde af sig selv. Vi sige det samme nu: Verden behøver ikke at være så forskrækket for os, Apostaterne behøve ei at udtømme al sin Kraft mod dette Værk, thi hvis »Mormonismen«, som den kaldes, er af Gud, vil han forsvare alle dens Tilhængere, hvis ikke, da vil den falde af Mangel paa Kraft til at bære sig selv.

Vi er Guds lys ....

Der er ikke gået lang tid, siden det var jul. Og vi kan allesammen endnu huske de tændte julelys. Vi kan se dem for os. Se, hvordan de strålede og blinkede. Forskellige var de. Nogle var korte og tykke, andre lange og tynde. Nogle var røde, flere hvide. Der var også gule, grønne og blå. Nogle var glatte, andre snoede og nogle havde endda forgyldning i snoningerne. Og der var ikke to, som brændte ens. Nogle brændte stille og roligt, mens andre spruttede og hvæsede. Nogle havde en flakkende og urolig flamme, andre en skæv og osende tanne. På nogle brændte vægen forkert, så stearinet, parafinen eller vokset, hvad de nu var lavet af, flød ud og løb ned ad lysets og lysestagens sider, måske helt ud over dugen ....

Forskellige af udseende, forskellig af måde at fungere på, forskellig af værdi.

Sådan var lysene. Julelysene. Og således vil de altid være ....

Således er også menneskene. Guds børn på jorden. Og sådan vil de altid være. Forskellige af udseende, forskellige i livsrytme og anskuelse og forskellige af værdi ....

Profeten Joseph Smith har engang talt om menneskene som lys, Guds lys. Han bebrejdede ved den lejlighed kirkens medlemmer, at de var tilbøjelige til at stille deres lys under en skæppe. Den kritik kan måske nok ved første øjekast virke lidt overraskende, thi mangel på beskedenhed er vist ikke altid den egenskab, der præger mennesker mindst! Men, ret beset, Joseph Smith har ret. Kirkens medlemmer *er* lys, Guds lys. Og altfor mange er bange for at lade deres lys skinne, så udenforstående kan se det og måske derigennem få del i genskinnet fra Guds rige. Altfor mange vil helst undgå at fortælle, at de er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De er mere bange for naboen end for at såre Vorherre ...

Der er snart gået lang tid, siden Joseph Smith fremførte sin kritik. Men det er en ringe trøst for os, der lever i dag. Den har nemlig stadig gyldighed. Den gælder også os. Den gælder dig, såvel som mig. Ikke mindst! Hvor de to små ord så end skal anbringes ...

Vi er lys. Guds lys. Og det er en ganske særlig slags lys. De skal lyse for andre og lede dem på den rette vej. De skal ikke skjules og gemmes hen, de skal ikke sættes under en skæppe, så deres flamme kvæles og glemmes i mørke. Nej, de skal lyse, klart, roligt og stille, men gennemtrængende og funklende. De skal blive ved med at brænde. De skal stadig brænde mere klart. Og de må ikke blive mindre. De skal vedblivende have tilført ny parafin, stearin eller voks, nemlig overbevisning, tro og viden fra Guds evangelium, fra Gud selv ...

Vi er Guds lys, ja, og vi skal lyse gennem mørket for andre. Lad os aldrig glemme det. Og lad os bruge skæpperne til at stå på, så vort lys kan komme højere op, skinne mere klart og ses langt længere bort.

Carl Rasmussen.

Følgende lille fortælling vandt 1. præmie i Relief Society Magazine's konkurrence 1962

DET ØMME KYS

Af *Edith Larson*

Til at begynde med kunne Nancy ikke finde svage punkter i Johns meddelelse om sin beslutning. Han havde set hende ind i øjnene, smilet ganske naturligt, og da hun så slog armene om hans hals og kyssede ham med al den lettelse og glæde, hun følte over pludselig at være blevet befriet for sin bekymring, havde han ømt gengældt hendes kys.

Desuden var han kommet med meddelelsen på en normal måde, så snart han kom hjem fra kontoret. Han var kommet lige ind i køkkenet og havde sagt: »Hallo, Nance. Hav ikke besvær med at pakke. Jeg har sagt til J. C., at vi bliver her«.

Til trods for sin glæde havde Nancy udspurgt ham nøje. Hun vidste, at hun ikke kunne bære det, hvis John senere skulle føle, at hendes kærlighed til og behov for familien havde stået i vejen for hans karriere.

»Men jeg opgiver ikke al mulighed for avancement«, havde John forsikret hende. »J. C. sagde nu til morgen til mig, at hvis jeg virkelig ikke var interesseret i stillingen på Hawaii, ville der blive en lignende til mig her i løbet af et år. Hvad er et år i forhold til hele livet?«

Og så havde han kysset hende ømt og var gået ud for at lege med Terry og tvillingerne i sandkassen.

Men nu, den næste morgen, da hun æltede dejen til det brød, som John holdt så meget af, kunne hun ikke længere skubbe det spørgsmål fra sig, som hun ikke ønskede at stille. Hvorfor skulle hun midt i sin egen lykke have en nagende tvivl angående Johns lykke? Hvilken forandring gjorde det, om han blev Stoughton Brothers' yngste afdelingsleder på Hawaii eller i Idaho? Forfremmelsen ville gavne hans karriere lige godt begge steder. J. C. var sikkert klar over, at der ikke var nogen forskel. Hvorfor havde han insisteret på at holde stillingen på Hawaii åben endnu en uge i stedet for at akceptere Johns afgørelse som endelig?

John havde ret. En kort ventetid ville ikke skade ham — han var kun tredive nu. Og fordelene ved at blive her var utallige. Der var dette hus, en bryllupsgave fra hendes familie. Det var blevet bygget netop på den måde, hun ønskede det. Da jobbet på Hawaii havde set ud som en chance, de ikke måtte gå glip af, havde John selv tøvet ved at skulle opgive huset.

Men endnu mere vigtigt, der var hendes familie. Hun havde, med undtagelse af de fire år på universitetet, tilbragt hele sit liv i denne dal, som havde været familiens sæde siden pionerdagene. Hun var den yngste af otte børn, ti år yngre end den næstyngste, og kun én havde forladt dalen for bestandig. I virkeligheden skulle hun have været forkælet, men John sagde, at hun ikke var det, til trods for alle de små ting, hendes familie altid gjorde for hende — som f. eks. at hendes søster Linda havde taget Terry og tvillingerne i dag, så hun kunne vaske og bage uden deres bestandige forstyrrelser.

Naturligvis troede Linda også, at hun var ved at pakke. Hvorfor havde hun ikke fortalt Linda om Johns nye beslutning? Som sædvanlig var hendes søster kommet som en stormvind og var gået igen på samme måde, men hvis Nancy havde råbt sine gode nyheder ud, ville Linda være standset — i det mindste længe nok til at knuge og kysse hende.

Nancy formede behændigt dejen til brød og lagde dem hver på sin plads i den pæne række af skinnende brødforme. »Hvorfor bager jeg brød i den varmeste sommermåned?« spekulerede hun på. Hun gjorde det altid om vinteren, men — gjorde hun det nu på grund af en slags anger, en indrømmelse af skyld? Men John havde taget sin egen beslutning. Hun havde ikke haft nogen indflydelse på den.

Måske *havde* hun været lidt langsom til at få begyndt at pakke. Bare tanken om at flytte et andet sted hen bort fra sin vidunderlige familie, fik hendes hjerte til at krympe sig. Efter sin første skræk havde hun dog prøvet på ikke at vise John, hvor meget hun frygtede det kommende farvel. Men naturligvis havde han vidst det. Han elskede også familien — havde i virkeligheden adopteret dem i stedet for den, han aldrig havde kendt. Men alligevel kunne hendes familie ikke have den plads i hans liv, som den havde i hendes. Hun kunne næppe forestille sig en selskabelig sammenkomst, uden at hendes familie var med. Selv hendes liv i Kirken var opbygget omkring dem, skønt Far ikke længere var biskop. Hun kunne næppe forestille sig, hvorledes hun skulle prøve at opdrage de tre små, hun allerede havde, og den baby, som hun ventede om seks måneder, uden den hjælp, som så mange tanter, onkler, niecer, nevøer og bedsteforældre nu så gladelig ydede hende.

Men hun havde bestemt sig til at rejse til Hawaii som en god hustru burde — rejse med frygt i sit hjerte, men uden protest på sine læber. Og hun ville også have gjort det — hun vidste, at hun ville — hvis ikke John selv havde trukket tilbudet tilbage. Hvorfor skulle hun så ikke være glad af hele sit hjerte på den måde, som hun gerne ville? Hvorfor sang hun ikke, medens hun puttede det kulørte tøj i vaskemaskinen? Hvorfor kunne hun ikke glemme, hvor begejstret John havde været over Hawaii-udsigterne, før han begyndte at regne omkostningerne ud? I aftes havde han syntes at være tilfreds; hvorfor kunne hun så ikke være det?

Nancy hængte det hvide tøj op på en tørresnor i stedet for at putte det i tørremaskinen. Det var en smuk dag til at blege det. Netop da hun var rede til at gå hen efter børnene, ringede Linda for at sige, at for en gangs skyld var tvillingerne begge to faldet i søvn over deres frokost, så hvorfor ikke lade dem alle tre blive der, i det mindste til tvillingerne vågnede op igen? Så lagde hun røret på uden at give Nancy en chance for at svare.

Så ristede Nancy en sandwich med tomat og salat til sig selv, og begyndte at sortere tøjet og lægge det sammen. Da brødet var parat til at komme ud af ovnen, havde hun strøget en del af tøjet og var parat til at lægge det på plads, men hun var ikke nærmere ved et svar på det spørgsmål, som plagede hende. Hun ville blot løbe gennem baghaven til Ellsworths med et stykke frisk brød. Måske ville det at tale med andre end sig selv kunne få hende til at træffe en afgørelse.

Onkel Gideon og tante Martha Ellsworth var ikke rigtig i familie med hen-

de; de var de sidste i deres familie. Begge to var altfor plaget af gigt til at kunne komme meget omkring, men skønt de gyngede deres dage bort — udenfor, når det var sommer, og ved det store vindue, når vejret ikke var godt — fandtes der ikke noget gladere par at besøge i hele dalen.

De hilste glade på Nancy og takkede for brødet, protesterede over, at hun skulle gøre sig så megen ulejlighed, når hun havde så meget at gøre for at blive klar til turen til Hawaii. Nancy prøvede at afbryde for at sige sandheden, men at prøve at standse talefloden fra onkel Gideon og tante Martha var frugtesløst. De afbrød bestandig hinanden, men ingen trediepart havde nogen chance.

»Gideon taler for tiden ikke om andet end om jeres Hawaii-eventyr«, sagde tante Martha, idet hun lagde eftertryk på sine ord i takt med sin gyngen. »Man skulle tro det var ....«

»Min egen tur«, afbrød onkel Gideon. »Det får mig sandelig til at tænke på den gang, da Martha og jeg drog over sletterne. Der var et tog det meste af vejen den gang, men ....«

»De var ikke som de tog med store lokomotiver, som de har nutildags«, fortsatte tante Martha. »Røg og hvinen og sæder med rødt plys, og så kravlede de ligefrem over bjergene. Ikke som nu, hvor man tager en jet-flyvemaskine, hvor man skal hen, og måske vil du slet ikke ....«

»Synes at det er et eventyr overhovedet. Men det er lige, hvad det er. Det gør ikke den mindste forskel, om det er i rumalderen eller ved århundredskiftet ....«

»Når en mand og en kvinde beslutter sig til at kæmpe for deres eget og opbygge et nyt hjem for sig selv og deres børn, så er det et eventyr. Det kan du tro, det er et eventyr, som kræver den gode gammeldags slags ....«

»Gå-på-mod. Mandsmod kan man kalde det. Altfor mange unge mennesker nutildags har ikke mandsmod mere. De er altfor parate til bare at sidde på deres dyrebare sikkerhed. De ved ikke engang, at eventyret kalder på dem!«

»Ikke at I vil komme til at have de primitive ting, som vi havde«, skyndte tante Martha sig at forsikre Nancy. »Jeg hører, at Hawaii er helt civiliseret, og det er let at leve der. Men det kræver mod ....«

»Mandsmod mener jeg, og mandsmod vil jeg kalde det. Det kræver mandsmod at trække pælene op på et rart, venligt sted som dalen her, og lade slægt og venner blive tilbage, og følge med derhen, hvor ens mand fører en. Jeg er helt stolt over at kende dig, unge Nancy«, og onkel Gideon klappede Nancys knæ med sin rynkede, gamle hånd.

»Og det er jeg også«, tilføjede tante Martha. »Vi vil savne dig frygteligt — du har været den bedste nabo, selv om du er så ung og smuk. At komme med friskbagt brød, fordi du ved, at onkel Gideon elsker det, og endda når du har så travlt og alt det! Gud velsigne dit søde lille hjerte!« Og tårerne begyndte at løbe ned ad tante Marthas rynkede kinder.

Nancy forlod dem skyldbevidst uden at have samlet tilstrækkeligt »mandsmod« til at fortælle sine gode nyheder. Indtil nu havde hun ikke fortalt nogen om de ændrede planer. Hvorfor ikke? I aftes var det blevet sent, før hun havde tid, men hvorfor havde hun så ikke i det mindste ringet til sin moder? Mor var så fortvivlet, fordi hun skulle rejse, og ville være blevet så lettet.

»Jeg vil gå hen og fortælle Mor det lige nu«, bestemte Nancy, medens hun skyndte sig tilbage gennem baghaven. »Jeg ved, hun har været bekymret«.

Hun standsede op i huset længe nok til at tage sin pung med kørekortet i, bakkede vognen dygtigt ud ad indkørslen og startede for at køre hen til det kendte gamle hus i den øverste ende af dalen. Det var kun nogle få kilometer borte, men hver omdrejning af hjulene syntes at synge et nyt ord, som hun havde frygtet så meget — »eventyr, eventyr, eventyr«. Mærkeligt, at det for de to gamle invalide mennesker skulle synes et helt eventyr! Var det den måde de havde følt det, da de havde efterladt alt, hvad de havde kært, bag sig og havde kæmpet sig mod vest på egen hånd?

For en gangs skyld var der ingen vogn i den lange indkørsel, der snoede sig rundt om hendes forældres statelige gamle hus. Nancy var glad, for det betød, at hendes moder ville være alene hjemme.

Nancy fandt hende i sommerkøkkenet, i færd med at vaske agurker til syltning, arbejdende med de hurtige, sikre bevægelser, som hendes børn kendte så godt. Efter at hendes tilbud om hjælp var blevet afslået, slog Nancy sig ned på en stol og spekulerede på, hvordan hun skulle få begyndt på det, hun ville tale om.

Mor hjalp hende ved at spørge: »Har du og John bestemt jer til, hvad I vil gøre med huset?«

»Vi vil ikke behøve at gøre noget. Vi rejser ikke til Hawaii. John har fået løfte om en lignende stilling lige her, hvis han venter bare en lille tid«.

Mor standsede længe nok til at løfte et forbavset ansigt for at se flygtigt på Nancy. Så kom hendes grønsagsbørste igen i bevægelse. »Jeg må indrømme, jeg er glad«, sagde hun ganske enkelt.

»Glad!« udbrød Nancy. »Jeg er så henrykt, at jeg kunne græde. Det er en udsættelse fra en skæbne, der er værre end døden — hvad det så betyder«.

Mor kastede et muntert blik på sin yngste datter og bøjede sig igen over sit arbejde. »Åh, jeg tvivler på, om det at rejse til Hawaii virkelig ville have skadet dig, Nancy, men — jeg er bange for, at vi ikke har opdraget dig rigtigt, så du kunne drage ud på eventyr på egen hånd«.

»Hvad mener du, har I ikke opdraget mig rigtigt?« spurgte Nancy. »Ingen har fået en bedre opdragelse end jeg. Jeg elskede hvert øjeblik«.

Mor sukkede. »Det ved jeg. Der burde have været masser af øjeblikke, som du hadede, masser af øjeblikke, hvor du skulle have lært at stå på egne ben, udkæmpe dine egne kampe. Men på en eller anden måde — du var sådan en sød lille en og så meget yngre og så yndig — på en eller anden måde så din fader og jeg aldrig nogen udvej for at bryde ind, når dine ældre brødre og søstre glattede vejen for dig. Hvem har børnene i dag?«

»Linda«, svarede Nancy lydigt, men hendes tanker hvirvlede rundt. Hvad mente Mor? Hun havde aldrig talt sådan før!

»Ja, det ligner Linda. Hun tager dine tre foruden sine egne fire på en travl tid af året, så du kunne gøre hvad?«

»Vaske og bage brød. Men, Mor, du ved udmærket godt, at jeg vil passe hendes børn til gengæld. Det gør jeg altid«.

»Ja — når du er færdig med dit husarbejde, så du kan give al din tid til det. Eller når en af Sue's piger er på besøg, så hun kan underholde børnene«. Da hun så op i Nancys forfærdede ansigt, tilføjede hun blidt: »Jeg siger ikke dette for at såre dig, barn. Men lige siden John foreslog at tage dig med ud at stå på egne ben, har jeg tænkt over, hvor dårligt vi, som elsker dig så meget, har forberedt dig til det ansvar at blive en god hustru og moder«.

»Men, Mor, jeg beder ikke nogen om at hjælpe mig. De gør det bare!«

»Det ved jeg godt. Du er så kær, det er en glæde at hjælpe dig — en egenkærlig glæde, som vi, din kære familie, har påtaget os i for høj grad. Og nu spekulerer jeg på«, her standsede de travle hænder, og Mor så alvorligt op på sin datter, »om det, at du er så kær, ikke har haft indflydelse på Johns afgørelse. Jeg troede, han var meget be-

gejstret over stillingen på Hawaii. Er du sikker på, at han ønsker at blive her?«

»Naturligvis er jeg sikker. Det er forfremmelsen, der tæller — ikke stedet«.

»Det er jeg glad for«. Mor bøjede sig igen over sit arbejde. »Jeg har været så bekymret ved tanken om, at du skulle have endnu en baby så hurtigt, så langt væk herfra, når Terry næppe er ude af blealderen, og tvillingerne først kan komme i børnehaven om et år. Naturligvis ville en eller anden af os være fløjet derud og have givet en håndsrækning, når tiden kom, men alligevel ....«

Nancy lo lidt usikkert. »Og her har du netop talt til mig om at gøre mig til en ansvarsfuld moder«. Hun hoppede ned af stolen. »Jeg må ikke rende omkring og sludre. Jeg kom bare for at fortælle dig nyheden. Jeg kunne have telefoneret, men jeg ville gerne se dit ansigt — tror jeg. Farvel. Jeg skal hente børnene«.

På en eller anden måde kom hun ud til vognen, kørte rundt om plænen og op til vejen, indtil hun ikke kunne se huset mere. Så trak hun på skulderen og slog tændingen fra med skælvende fingre.

Sådan var det altså! Ingen troede hun var i stand til at tage vare på sin egen familie! Og endnu værre — hun havde heller ikke selv troet det! Hun var veget tilbage fra udsigten til at måtte prøve. Var hun virkelig et så dårligt eksempel på en hustru og moder? Hvorfor havde hun ikke været begejstret ved udsigten til et eventyr, ligesom onkel Gideon og tante Martha havde været? Kunne det være, at hun var så blød og afhængig, at eventyr ikke havde nogen tiltrækning på hende?

Hvilken forskel var der på *hendes* hjem og den måde hun passede det på, og så på Lindas eller Sue's — eller for den sags skyld på hvilken som helst af hendes brødres hustruer? Billede efter billede fløj gennem Nancys sind: Sue's velordnede husholdning, Toms, Davids, Jerrys. Men deres børn var alle ældre. Kun Linda, som var blevet sent gift, havde små børn ligesom Nancys. Hvem hjalp Linda? Hun syntes næppe at have brug for nogen hjælp. Lige meget hvem Nancy tænkte på, fandt hun intet, der kunne sammenlignes med den bestandige hjælp, som hendes egen husholdning syntes at kræve — eller i det mindste at få — fra familien

»Men jeg *kunne* gøre det selv — hvis jeg skulle!« råbte hun, idet hun slog de knyttede hænder mod rattet. »Det var ikke den lettelse, som deres hjælp gav mit liv, der fik mig til at ønske at blive her. Jeg ved, det ikke var det. Jeg *elsker* min familie. Jeg ville dø, hvis jeg var på et fremmed sted — alene«.

Alene! Hvorledes kunne hun overhovedet tænke på ordet *alene,* når John ville være der sammen med hende! »At forlade alle andre« — det var hvad et virkeligt ægteskab betød, var det ikke?

Havde hun og John et virkeligt ægteskab — den slags, som havde sine rødder i gensidig forståelse og tillid? De havde et hjem og børn — men havde de noget ægteskab? Eller havde John gjort netop det, hun havde fornægtet? Havde han ladet sit afgørelse blive påvirket af — Nancy krympede sig ved sine egne ligefremme tanker — hendes afhængighed af sin familie? Han havde syntes tilfreds med at blive. Hvis han prøvede på at beskytte hende, ville han aldrig lade sig mærke med noget overfor hende. Så hvorledes kunne hun vide, hvad der var sandhed?

Hun gennemgik i tankerne sidste aftens meddelelse igen. Hvorfor havde hun fra begyndelsen følt, at der var nogle svage punkter ved den? Han havde lydt så overbevisende — akkurat som når Far forklarede, hvorledes noget skulle gøres — og så havde han givet hende et ømt kys ....

Det kys! Det var sådan et kys, som en fader giver sit barn. Det var overhovedet ikke som det kys, John havde givet hende, da han fortalte hende om stillingen på Hawaii for en måned siden!

Nancys hoved faldt fremover ned mod rattet, og nogle få øjeblikke græd hun, uden at skamme sig, over det lykkelige, ubekymrede barn, som hun ville efterlade her ved vejen. Så tørrede hun sine øjne, pudrede sin næse og kørte beslutsomt afsted til Lindas hus for at hente sine børn, medens hendes sind allerede beskæftigede sig med de utallige problemer, der ville blive med at pakke!

Fem missionærer sendt til Nigeria

Der er ved at blive gjort forberedelser til at åbne et nyt missionærprogram i Vest-Central-Afrika, i Nigeria.

Præsident David O. McKay bekendtgjorde åbningen af den nye missionsmark og forklarede, at det ville blive en del af den vest-europæiske mission og ikke en selvstændig mission.

Beslutningen om at åbne Nigeria for missionærarbejde blev taget som svar på en forespørgsel fra folk i dette land, som gerne ville lære mere om Kirkens lære. Kirkelitteratur blev sendt til dem, der bad om det og havde interesse i, at Kirken voksede.

Præsident McKay sagde, at missionærarbejdet vil blive åbnet med fem missionærer, ledet af ældste LaMar S. Williams fra 28. Ward i Riverside Stake i Salt Lake City, han vil blive præsiderende ældste. Disse missionærer vil være under ledelse af ældste Mark E. Petersen af De Tolvs Råd, som den 21. januar rejste til den Vest-Europæiske Missions hovedkvarter i Leatherhead i nærheden af London.

Andre missionærer, som vil ledsage ældste Williams til Nigeria, omfatter ældste og søster Urban Gail Bench fra Valley View 2. Ward, og ældste og søster Forrest O. Goodrich fra Tridell, Utah.

Ældste Williams venter sin hustru og syv børn til Nigeria, så snart hovedkvarteret er oprettet der. De rejser først til London for at få instruktioner af ældste Mark E. Petersen, før de rejser til Afrika.

Nigeria vil være den anden afrikanske mark, der er åbnet for missionærer. Kirken har haft missionærer i den Sydafrikanske Union i mange år. Der er 19 grene aktive i den Sydafrikanske Mission. Fra *Deseret News.*

Tre nye missionspræsidenter

Der er blevet kaldet tre nye missionspræsidenter i Europa: *David B. Haight* skal præsidere over den skotske mission og efterfølger Bernard P. Brockbank, der er blevet kaldet som assistent til De Tolv Apostles Råd, *Joel A. Tate* skal præsidere over den berlinske mission, og efterfølger Percy K. Fetzer og *Alvin W. Fletcher* skal præsidere over den svenske mission og efterfølger A. Gideon Omer.

Kvindelig Hjælpeforening

Kære søstre!

Kunne I tænke jer at være med til at synge en fødselsdagssang i denne måned? I vil gerne? Godt, lad det så lyde med over 500 stemmer! Det vil virkelig blive en sang, der kan høres ud over det ganske land! Altså, lad os begynde: »Til lykke til dig, til lykke til dig ....«

Jeg behøver vist ikke at fortælle jer, hvis fødselsdag vi fejrer, I har sikkert allerede gættet det. Det er vor Kvindelig Hjælpeforenings fødselsdag. Den 17. marts bliver vor organisation 121 år. Da Kvindelig Hjælpeforening blev organiseret, udtalte Profeten Joseph Smith til søstrene: »Jeg drejer nu nøglen om for jer, i Herrens navn, og denne forening skal glæde sig, og kundskab og intelligens skal strømme ned over den fra denne tid af«. Dette strålende løfte er til os i dag såvel som til kvinderne i fortiden, og bør stimulere enhver kvinde i denne Kirke til at deltage i Kvindelig Hjælpeforenings aktiviteter.

Søstre, fornylig modtog jeg et dejligt brev fra Kvindelig Hjælpeforenings Generalbestyrelse i Salt Lake City. Jeg vil gerne delagtiggøre jer i det, og håber, at dets budskab vil stimulere hver af grenene til at påtage sig den opgave, som er blevet os givet. Hvorfor ikke begynde at gøre denne opgave til en realitet ved at holde en særlig fest for at fejre vor fødselsdag. Planlæg den godt og gør et særligt arbejde for personligt at invitere så mange uaktive kvinder i grenen, som det er muligt, til at være tilstede. Send hver enkelt en personlig indbydelse og arranger det således, at en anden søster kan tage dem med til festen. Få hende til at føle, at hun er velkommen, og at man har brug for hende. Lad hende få et ønske om sammen med os at få del i de vidunderlige velsignelser, som vor Profet lovede os. Jeg vil være meget glad for at høre fra hver gren om jeres planer og om resultatet af dem. Jeg er sikker på, at efter at I har læst dette dejlige brev, vil I være mere end villige til at begynde på at gøre denne udfordring til en realitet!

Brevet lyder som følger:

Kære søster Thorup!

Generalpræsidentskabet og alle medlemmerne af Generalbestyrelsen frydede sig over at høre om det inspirerende og sukcesrige to-dages Kvindelig Hjælpeforenings Stævne, der blev afholdt den 29. og 30. september. Deres brev blev læst op i et Generalbestyrelsesmøde kort efter, at vi havde modtaget det den 7. november. Vi var overordentlig interesseret i at høre om den vejledning, der blev givet over alle faser i Kvindelig Hjælpeforenings arbejde i Deres mission, og den forståelse, som dette vil afspejle sig i hos alle de lokale ledere i Kvindelig Hjælpeforenings arbejde.

Vi var taknemmelige over at høre om den udfordring, som Kvindelig Hjælpeforening i Deres mission har fået: at have tusind medlemmer indskrevet ved slutningen af Kvindelig Hjælpeforenings året. Vi er ivrige efter at få resultatet af denne plan at vide, og sammen med Dem udtrykker vi vore bedste ønsker om sukces for de lokale foreninger til at nå dette mål.

Vi var glade ved at høre om de mange års kredslærerindearbejde i Deres mission, som nogle af søstrene har virket så trofast i i 10, 15 og 20 år.

Det var virkelig en glæde at se de vedlagte billeder, søster Thorup, om de forskellige aktiviteter i forbindelse med Stævnet, H. C. Andersen-dukkerne og de andre smukke håndarbejder, som søstrene har udført.

Vi var også glade for at se billederne af Syngende Søstres Kor og at høre om deres koncert lørdag aften under Stævnet. Vi kan udmærket sætte os ind i og påskønne de mange timers prøver, som søstrene har haft ved forberedelsen til denne koncert, og vi kan forestille os det billede, som De beskriver, »at øjnene strålede og hjerterne var fulde af taknemlighed og kærlighed til denne vidunderlige aktivitet i Kvindelig Hjælpeforening, da deltagerne modtog forsamlingens udtryk for tak og påskønnelse«.

Vi komplimenterer Dem, søster Thorup, og Deres medarbejdere for den udmærkede planlægning og ledelse, som var medvirkende til dette Stævnes sukces.

Vi vil være meget glade for at bringe en beretning om Stævnet og billedet af den største gruppe søstre, som også omfatter grensbestyrelserne og sekretærerne, i et kommende nummer af Relief Society Magazine.

Vi takker Dem igen, fordi De har delagtiggjort os i denne inspirerende beretning. Vi beder, at vor himmelske Faders rigeste velsignelser fortsat vil være med Dem i Deres ledelse af Kvindelig Hjælpeforenings arbejde i den danske mission. Vi beder Dem overbringe søstrene i Deres mission vore bedste hilsener og ønsker for deres fortsatte fremgang.

Deres hengivne søster
Hulda Parker,
sekretær i Generalbest.

Med denne vidunderlige hyldest fra vor Generalbestyrelse må vi stå skulder ved skulder og virkelig tage imod den udfordring, vi har fået, og derved bringe velsignelser til mange af vore søstre, som endnu ikke har modtaget disse velsignelser.

Deres hengivne søster
Florence B. Thorup.

„Vogt mine får"

Da Jesus efter sin opstandelse viste sig for sine disciple ved Tiberias-Søen, havde disciplene været ude at fiske hele natten. De havde ikke fanget noget, men da morgenen kom, sagde Jesus, som stod på bredden, til dem, at de skulle kaste deres garn ud på den højre side af båden. De kastede derfor garnet ud og trak det op igen fuldt af fisk. Så befalede Jesus dem, at de skulle bringe de fisk, de havde fanget, med sig og spise sammen med ham.

» . . . *Da de nu havde holdt måltid, siger Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere, end de andre gør? Han svarer ham: Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær. Han siger til ham: Vogt mine lam!*

Han spørger ham igen for anden gang: Simon, Johannes' søn, elsker du mig? Han siger til ham: Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær. Han siger til ham: Vær hyrde for mine får!« (Johs. 21: 15—16).

Selv anden gang sagde Frelseren til Simon Peter: »Vogt mine får«.

Denne Frelserens formaning til Simon kan udmærket anvendes på kredslærerinderne, hvis kald det er at gå ud blandt søstrene i Kirken til deres hjem og se efter deres åndelige og timelige fornødenheder. Kredslærerindearbejdet symboliserer Kvindelig Hjælpeforenings omsorg for vor Faders børns velbefindende. Det er et middel, hvorved vi ved virkelig handling kan vogte Hans får, ikke alene dem, som søger os, men dem, som vi må opsøge.

Kredslærerindearbejdet kom til verden for omkring 120 år siden af pure nød blandt de hellige, der boede i Nauvoo. Folk sluttede sig til Kirken, en af en familie, to af en stad, og drog til Nauvoo. Mange var ensomme og havde hjemvé i deres nye og fremmede omgivelser. Det var en hård vinter, der var sygdom og fattigdom blandt folk. De hellige måtte holde godt sammen og støtte sig til hinanden for at få åndelig og timelig hjælp, idet de, som havde, gav til dem, der intet havde. Kredslærerindearbejdet var Kvindelig Hjælpeforenings svar på folkets nød og trang i de prøvelsens dage, som pionererne måtte gennemgå.

I dag har de omstændigheder, som de sidste dages hellige lever under, i høj grad forandret sig, men behovet for kredslærerindearbejdet er på ingen måde blevet mindre. Den menneskelige natur har ikke ændret sig, heller ikke de menneskelige fornødenheder. Så forvirret og forstyrret er verden i dag, og så usikre og så skuffede er mange mennesker, at man spekulerer på, om behovet for kredslærerindernes arbejde måske ikke er større end på noget tidspunkt hidtil. Der er iblandt os nogle, som er drevet bort eller er blevet ligegyldige overfor Kirkens lærdomme og idealer. Der er nogle, som er modløse og hvis tro er svag. Der er nogle, som længes efter en venlig hånd og et forstående hjerte. Der er nogle, som trænger til et vejledende troens ord. Der er nogle, som har sorg, og skønt vi lever på en tid med overflod, er der stadig nogle, som trænger til føde og klæder. Hjemmene i dag er i fare. Snigende, ødelæggende påvirkninger findes omkring os. Derfor trænger vore hjem i dag til at blive stærkere end nogensinde før for at give de unge den slags træning og tro, som kan hjælpe dem til at skønne på livets hensigtsmæssighed og gøre dem skikkede til at møde det med mod og klogskab.

Det synes, som om tiderne opfordrer til en genindvielse fra kredslærerindernes side af det vigtige kald, de har fået. Det er en tid, hvor de udmærket kunne tillade sig at arbejde med fornyet nidkærhed for at gøre livet for dem, de besøger, rigere, mere frugtbringende og godt, og gøre hjemmene stærkere imod de uønskede og ødelæggende påvirkninger.

Vigtigheden af kredslærerindernes arbejde i dag kræver, at de ser på sig selv, så de kan vokse i åndelig styrke og erkendelse, så de kan forstå, hvor der er brug for dem, og have inspiration til at imødegå behovet. Hvis der er et venligt ord, der skal siges, må de da sige det. Hvis der er en sjæl, der trænger til opmuntring, må de da give den. Hvis der findes timelig nød, som folk ikke kan klare selv, må den da blive vist dem. Hvis der er behov for, at et vidnesbyrd skal bæres, må de da bære det.

Må de altid i deres sind huske på, at den kvinde, som de besøger, i ordets virkelige betydning er deres søster og vor himmelske Faders datter. Derfor er enhver trang, stor eller lille, fysisk eller åndelig, øjeblikkelig eller fremtidig, som hun måske har, noget, som angår dem, og bør mødes med deres villige hjælpsomhed.

Kredslærerindearbejdet retter sig mod selve søsterskabets hjerte. Det er Kvindelig Hjælpeforenings svar på vor himmelske Faders befaling: »Vogt mine får«.

(Fra *Relief Society Magazine,* marts 1958)

Den svære vej

af *Celia Luce*

Hvis jeg synder eller gør et eller andet forkert, kan jeg reagere på to måder.

Først er der den lette måde — jeg kan retfærdiggøre mig selv. Det var bare ikke min fejl, en eller anden fik mig til at gøre det, eller alle andre gjorde det samme, eller det var ikke noget særlig slemt, når det kommer til stykket.

Det svære at gøre er at indrømme min fejl, og se, hvad jeg kan gøre for at gøre den god igen. Det kræver virkeligt mod at gå til en anden og sige: »Jeg tog fejl, og jeg er ked af det. Hvad kan jeg gøre for at gøre det godt igen?« Men det er den eneste rigtige måde for at få alt i orden igen overfor de andre. Som regel vil de tilgive os og respektere os for vort mod.

Naturligvis bør vi heller aldrig glemme at bede Gud om tilgivelse.

Evangeliet i mit liv

Evangeliet i mit liv har lært mig

For det første, at livet er blevet mere værd at leve, man får øjnene op for så mange livsværdier, der giver ens liv indhold, man får øje på naturens mangfoldighed og skønhed, og på Skaberens almagt, og man kan kun bøje sig i dyb ærbødighed for den Gud, der har givet os livet og ladet os få lov at skue det altsammen.

For det andet, at familielivet er guddommeligt, at ægteskabet er af Gud, og at forældre og børn og slægt i det hele taget kun kan få del i frelsningsplanen, når de lærer og handler efter den lov, at slægtsforbindelsen ikke holder op ved graven.

For det tredie, at uden at man elsker sin næste som sig selv, vil man slet ikke kunne få udbytte af livet. Ved at lære at elske alle Guds børn, kan man samtidig lære at være noget for sine medmennesker, og når man ofrer sig for andre, føler man fred og tilfredshed, som ikke kan fås på anden måde. Vi har lært, at kærligheden er det første og største bud i loven. Det er det, der lægger grunden til alt andet. Når vi elsker vore medmennesker, bliver deres fejl og ufuldkommenheder pludselig betydningsløse for os. Vi så, at Jesus altid havde mest tilovers for dem, der havde Ham behov. Og jeg vil henvise til lignelsen om »Den fortabte søn«, »Synderinden« og hyrden, der satte sit liv i vove for at frelse det bortkomne får. Vi kender alle disse lignelser. Vi læser i Peters første brev 4. kapitel, 8. vers, »Fremfor alt hav inderlig kærlighed til hverandre; thi kærlighed skjuler en mangfoldighed af synder«.

For det fjerde at kende forskel på rigtig og urigtig livsførelse. Det har lært mig om ret og uret. Og det har givet mig en forvisning om, at uanset hvor sort det end ser ud i verden, så vil retfærdigheden til sidst sejre. Og forekommer det end ofte, at det ser ud, som om djævelen var en stærkere personlighed end Gud, fordi menneskene altid hellere vil gøre hans gerninger end Guds, så har evangeliet lært mig, at det ikke er tilfældet, men at djævelen kun får lov til at gøre sit arbejde, fordi det nu engang hører med til frelsningsplanen, der blev vedtaget i det store råd i himmelen. Og netop derfor har evangeliet lært mig sådanne lærdomme, at jeg har kunnet leve livet med mere udbytte og frimodighed.

Thi jeg er bekendt med betingelserne for livet og ved også, at der pålægges mig et meget stort ansvar, thi jeg kender loven og kommer ind under det, som Paulus siger i Romerbrevet, 2. kapitel, 12. vers: »Thi alle, som synder uden lov, skal også gå fortabt uden lov; og alle, som synder under loven, skal dømmes ved loven«. Dette vers lægger et ansvar på alle, som er blevet bekendt med det evige evangelium.

For det femte, at *fortvivlelse* over det uvisse kan erstattes med *frimodighed, frygt* med *håb, mistro* med *tro,* altsammen ved tro på evangeliet.

For det sjette, at selv til trods for, at man i sin daglige tilværelse kan møde *sorg, nød, sygdom, fattigdom* og andre prøvelser, kan evangeliet styrke en, så man føler, at enhver modgang og enhver prøvelse er en opgave, Gud giver os, for at vi skal løse den, og jeg tror, Han giver os, skal vi sige en slags karakter, efter hvordan vi griber opgaven an, og måden vi løser den på. Og Kristus siger jo selv: »Derpå skal I kende, at I er mine børn, at I gør min Faders vilje, som er i himmelen«. Lægger vi os altid det på sinde, vil det straks være lettere at bære prøverne. Thi jeg ved, at jeg skal selv udarbejde mig min egen frelse, der er ingen andre, der kan gøre det.

Denne Kirke, som jeg har tilhørt siden 1911, har givet mig vidnesbyrd om åbenbaringsprincippet, som jeg har en fuld og fast overbevisning om, og som er blevet styrket ved mine tempelbesøg, der for mig har været til stor opbyggelse og belæring om ting, jeg ikke før har haft kendskab til, og det er mit ønske og min bøn for mine søskende, der ikke endnu har haft det privilegium at have oplevet tempelbesøg, at de må få denne oplevelse.

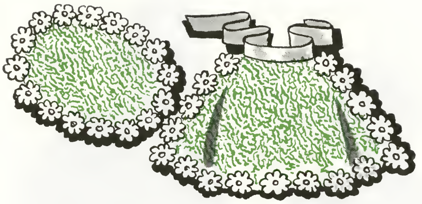
Marie Haun,
Aarhus.

Vi giver i denne måned blomster til

søstrene i HADERSLEV,
hvor der fornylig er organiseret en Kvindelig Hjælpeforening, og til

DISTRIKTSBESTYRELSERNE
for deres store, vellykkede arbejde ved de nylig afholdte distriktskonferencer.

Et sting i tide

En nål og lidt omtanke vil kunne skabe et lager af gaver at have ved hånden
af *Adelle Ashby*

Hvis man hvert år bliver inviteret til adskillige fødselsdage eller andre lejligheder, hvor man skal give en lille opmærksomhed, og man må se på pengene, så brug nål og tråd, så kan man lave et utal af værdifulde gaver, som vil fryde modtagerens hjerte og spare ens egne penge samtidig.

En af de mest populære gaver, en kvinde holder af at få, er et pynteligt forklæde med tilhørende dækkeservietter. De er så lette at lave, at man kan have flere liggende parat, blot ventende på at blive pakket ind i et pænt stykke papir og bundet med en yndig lille sløjfe!

Man skal bruge 1 meter stof, enten hvidt eller en lys pastelfarve, til forklædet, og fra 1 til 3 meter til dækkeservietterne, afhængig af, hvor mange man ønsker at lave til hvert sæt, og hvor store man ønsker dem. Man kan nøjes med at lave fire, eller man kan lave seks, hvis man synes.

Til forklædet klippes et aflangt stykke stof, ca. 75 cm langt og ca. 35 cm bredt, eller bredere, hvis det ønskes. Rynk den ene lange side til et bånd, der er ca. 35 cm langt og 10 cm bredt (når det lægges dobbelt, bliver båndet ca. 5 cm bredt). Lav så bindebånd, ca. 7 cm brede og så lange, som det ønskes, og søm dem med smalle sømme i kanterne og for enderne.

Lav en smal søm ned langs de to kanter af forklædet samt forneden. Sy derefter dine egne hæklede blonder på med stikkesting eller køb nogle smukke kniplinger. Sørg for at holde blonden til, medens du syr den fast, og lav nogle ekstra rynker i hjørnerne. Hvis man syr blonden for stramt på, vil den krølle og ikke ligge pænt fladt.

Klip dækkeservietterne enten ovale eller rektangulære og søm dem med smalle sømme. Sy blonden eller kniplingen fast med stikkesting.

Et andet sæt, som vil gøre lykke ved enhver lejlighed, er et forklæde med tilhørende små viskestykker. Man kan bruge billigt bleget eller ubleget tyndt lærred eller musselin til disse, de liver op i ethvert køkken. Lav forklædet på samme måde som ovenfor beskrevet, men sæt en bred kant på af kulørt eller blomstret stof forneden, og lav også bindebåndene af samme materiale. Lav en kant af det samme materiale på den ene kant af hvert viskestykke. Det er al den pynt, der er nødvendig, med mindre man ønsker at brodere lidt i det ene hjørne eller forneden langs den kulørte kant.

Man kan også lave et par grydelapper, der passer til dette sæt. Klip to firkantede stykker, ca. 20 cm på hver led, af det kulørte eller blomstrede materiale, med to lag flonel ind imellem til isolering. Kant nu de fire kanter med et kantebånd eller en skråstrimmel i en tilsvarende eller modsat farve, eller klip skråstrimler af det samme materiale. Klip skråstrimlerne ca. 15 cm brede. Sy en ring fast i det ene hjørne til at hænge grydelappen i.

(Fra *Relief Society Magazine*)

Syning

Kære søstre!

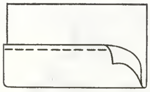
For at kunne udføre et godt stykke arbejde, må man have godt værktøj. — Det samme gælder også for syning.

Derfor vil vi bede alle præsidentinderne om at anskaffe en virkelig god symaskine, som kan sy zig-zag, fordi den med samme lethed syr almindelig ligeud-syning og alle former for zig-zag. De arbejder, som tidligere måtte udføres som håndarbejde, kan udføres på maskine, f. eks. overkastning af sømme, knaphuller, applikationer, påsyning af blonder, isyning af lynlåse, stopning o. s. v.

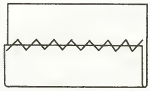
Sørg også for at have gode, tynde, lange synåle — med en grov nål kan der ikke laves fint arbejde.

Der er sikkert en del søstre, som ikke er så øvede i at sy — lad dem lære at sy forskellige sting på en stofrest, begynd f. eks. med hvordan man lægger en nederdel op på en virkelig god måde. Der kastes over trevlerne (eller zig-zag), derefter ries sømmen op — kanten af sømmen bøjes ca. 2 millimeter til venstre (se illustrationen), og der sys trocklesting (det kaldes undertrockling).

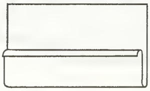
Er man først blevet fortrolig med denne metode, vil man altid anvende den. (fortsættes).

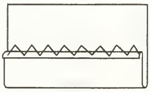
1. Sømmen ries op

Alm. treckling

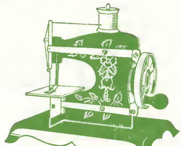
2. Kanten bøjes ca. 2 mm

3. Trocklesting sys

4. Kanten bøjes tilbage

Musik

Vi bringer nu den første af en række lektier om de grundlæggende principper inden for musikken, beregnet for korledere, sangere og akkompagnatører. Materialet til disse lektier er fortrinsvis taget fra Relief Society Magazine og skrevet af str. Florence J. Madsen, som er hovedmusikleder for Kvindelig Hjælpeforening.

Formålet med lektierne er at oplære og træne os til at lede, synge og akkompagnere med virkelig forståelse af, hvad vi har med at gøre, hvorved vi tjener vore søstre og Kirken bedre.

1. Lekties formål: *At blive fortrolig med de forskellige rytmeformer.*

At dirigere er at udføre noget; en korleder er derfor en, som udfører noget. Om det arbejde, hun udfører, skal give et godt resultat, afhænger af erkendelse og anvendelse af forskellige love og principper inden for kunst og videnskab. Bevidst eller ubevidst gør korlederen brug af kundskab, som stammer fra psykologiens, fysikkens, sociologiens, historiens, æstetikkens, etikkens, dramatikkens, talens og sangens områder. Spiren til fremragende korledelse ligger i og næres af disse grene af kundskabens og erfaringens verden.

Enhver, som skal til at begynde at lede et kor, eller som regner sig for amatør på det felt, bør ved først givne anledning stræbe efter at forstå så meget som muligt af den nyttige oplysning, der kan hentes fra disse kilder, og så omsætte den i handling.

Hvad kræves der af en korleder, for at resultatet kan blive godt?

Selv om korlederen er på begynderstadiet, bør hun i hvert fald kunne *nogle* af de almindeligste rytmebetegnelser, tempo- og styrkeangivelser udenad og være i stand til at anvende dem vilkårligt. Når Kv. Hj. holder funktionærmøder, bør noget af tiden anvendes til at lære de ting, der vil komme frem i disse lektier, og lære at anvende dem rigtigt.

Rytmen er den regelmæssige eller skiftende betoning i musikken, dens pulsslag om man vil. Alle rytmer kan forklares gennem ganske bestemte mønstre, som man viser ved hjælp af en taktstok. Gennem taktstokken kan den *erfarne* dirigent sikkert og bestemt give udtryk for alt, hvad hun ønsker, koret skal gøre. Der er derfor ingen tvivl om, at *alle begyndere bør anvende taktstok.* I »Stjernen« for november 1960 findes en afbildning af, hvorledes man holder en taktstok, ligesom også mønstrene for de forskellige rytmer er afbildet der. Alle begyndere bør indøve disse mønstre, indtil de kan udføre dem helt automatisk. Man bør øve sig foran et spejl, så man kan kontrollere, at ens bevægelser er bløde, men dog bestemte. Vi vil i følgende lektier bringe mere om taktstokkens anvendelse og gennemgå de forskellige mønstre med eksempler fra sangbogen. Indtil da beder vi Dem anskaffe taktstok, mønstre til at dirigere efter, samt så småt at begynde at øve Dem på 2/2, 2/4, 3/4 og 4/4. Bed den lokale organist om at hjælpe Dem til rette i begyndelsen.

Missionær-Kvartet giver koncerter i Danmark

Visdomsordet er stadig en »anstødssten» på den måde, at efterlevelsen af det adskiller os fra verden og oftest foranlediger fordelagtige — om også sommetider let syrlige — kommentarer. *De ville kun have hvidtøl* skrev en nordsjællandsk avis om den »mormonkvartet«, som i denne tid tournerer i Danmark!

Mormon-kvartetten består af 5 mand! James Williams (21), Mark Petersen (20), Michael Bischoff (20), Gary Gibbons (21) — det er de fire sangere — men ikke mindst vigtig er pianisten (der også synger) Roger Sorensen (20).

Vi har hørt dem ofte i København. Aldrig FOR ofte! Og nu har man fundet tiden inde for dem til at vise deres kunst i det ganske land. Og landet fortjener det — det er en ganske storartet gruppe, fuldt på højde med ensembler, man ser og hører her og i udlandet, på varieté, grammofonplade, radio og fjernsyn. Deres udvalg i repertoire kan måske forekomme noget blandet, men så aftvinger det så meget større respekt for deres dygtighed, når det viser sig og høres, at de behersker alle afdelinger med naturlig overlegenhed: populære amerikanske melodier, negro-spirituals, westerns, operettesange (West Side Story) og naturligvis lidt dansk ind imellem også. Religiøse sange er også på programmet, og er bifaldet enthusiastisk nok, kan gruppen også formås til at synge mormonernes gode slagsang »Kom, kom, Guds Folk«.

Tournéen er ikke nogen prædiken, siger Ældste Gibbons, men mon ikke, i det lange løb, en propaganda som den, kvartetten nu er igang med, er en lige så god prædiken som en lang række gode taler? I hvert fald kan det påregnes, at mange mennesker gennem gruppens arbejde kommer i forbindelse med kirken, mennesker, som muligvis aldrig ellers ville have interesseret sig for vort budskab.

Det er en god missionsgerning, de fem gør. Det må håbes, at de kan forny sig selv, efterhånden som deres missionstid er ovre — med nye sangbegavede missionærer, så at gruppen kan vedblive at bestå.

J. W. S.

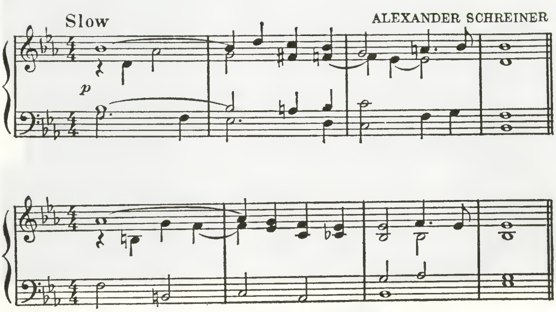
Koncerterne afholdes:

ESBJERG	Grundtvigshus	2. marts
VEJLE	Bygningen	5. marts
HORSENS	Hejmdal	9. marts
SILKEBORG	Folkelige Forsaml.hus	12. marts
HERNING	Central Hotel	15. marts
SKANDERBORG	Håndværker Foren.	19. marts
RANDERS	Håndværker Foren.	23. marts
VIBORG	Kino Palæ	30. marts
AARHUS	Folkets Hus	2. april
SKIVE	Logen	6. april
LØGSTØR	Hotel du Nord	9. april

Alle steder kl. 19,30, og der er gratis adgang.

Søndagsskolen

Nadververs for marts:
For Senior Søndagsskolen:
»Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede«. (1. Kor. 15:20).
For Junior Søndagsskolen:
»Du skal elske din næste som dig selv«. (Matt. 22:39).

Søndagsskolesang for marts:
»Ved tanken på min Frelser kær«. (Nr. 3 i den blå sangbog).

Forfatteren til sangen »Ved tanken på min Frelser kær« er Bernard af Clairvaux, komponisten John B. Dykes.

Denne smukke sang er blevet valgt med henblik på påsken (14. april). Selv om denne sang i virkeligheden ikke er en påskesang, som udtrykker glæde og lykke over årsdagen for Kristi opstandelse, fremsætter den alligevel mange tanker, som vi alle nærer om Jesus, vor Frelser og ældre Broder.

Lad os glæde os over den stille hengivenhed i denne tankevækkende sang. Melodien er lige så yndig som ordene. Den er let at synge, fordi den ligger indenfor et let område. Alten, tenoren og bassen er af mindre betydning for sangens skønhed. John R. Dykes (1823—76) var en dygtig og fremragende komponist i Kirken, og han skrev melodier til mange sange. Han var klar over, at melodien er af største vigtighed for forsamlingssange, og derfor skrev han mange smukke, sangbare melodier.

Til sangledere og organister

Dette er en blid melodi, og derfor bør den dirigeres som af en blid hyrde i et afslappet *tempo,* det vil sige ikke i et stramt *tempo.* Men enhver, der kommer til Kirken, bør synge med, fordi det er en af måderne at dyrke Gud på. Og forsamlingen må ikke få lov til at slæbe bagefter sanglederen.

Teknisk set ser vi ikke nogen hvilepause, som vil lade sangerne trække vejret. Men den veltrænede musiker, også den forstående sangleder, ved, at vi ganske naturligt afkorter noderne ved slutningen af alle linier for at tage en vejrtrækning. Lad folk trække vejret ganske naturligt ved slutningen af endda den første linie. Vi beder Dem ikke følge de tilsyneladende krav fra ordenes side her. Syng hellere »Ved tanken på min Frelser kær (tag her en vejrtrækning) fyldes min sjæl med fryd«. Det er rigtigt, at sætningen ved vejrtræknnigen skæres over i to, men vi må huske på, at vi er nødt til at trække vejret for overhovedet at kunne synge.

Med hensyn til ordene og deres betydning, vil sindet bære dem over vejrtrækningen uden mindste vanskelighed. At synge lange sætninger uden at trække vejret kan måske gøres af trænede a capella-kor, men en sådan anstrengelse under en forsamlingssang lyder unaturligt ,opstyltet og unødvendig.

Et andet teknisk punkt, som det er værd at lægge mærke til fra sanglederens side, er den kendsgerning, at sangen består af fire linier på henholdsvis fire, tre, fire og tre takter hver. Da alle linier normalt er fire takter lange, kan vi se, at den anden og fjerde linie hver har en undertrykt eller elimineret fjerde takt. Hvis melodien var hurtigere, ville vi kræve, at disse takter skulle være der. Hvad der er vigtigt her, er, at sanglederen bør være villig til at give lidt ekstra tid, hvis det er nødvendigt, ved slutningen af disse to korte linier.

Vi anbefaler, at denne sang bliver sunget middelkraftigt, det vil sige *mezzo forte.* Syng den således hele vejen igennem, uden at forandre fra kraftigt til svagt eller omvendt.

Den store Johann Sebastian Bach gav ingen dynamiske anvisninger på nogen af sine ædle kompositioner. Sådanne anvisninger som kraftigt og svagt udviklede sig efter Bachs tid af hensyn til dramatiske og sommetider teatralske virkninger. For at sangene kan virke ved deres ædle stil og gode udførelse anbefaler vi, at magtfulde sange synges *forte,* medens andagtsfulde synges *mezzo forte,* men at de alle synges med brændende iver.

Alexander Schreiner.

LIDT OM TRO

Og da de kom til folkeskaren, kom en mand til dem og faldt på knæ for Jesus og sagde: »Herre, forbarm dig over min søn, thi han er månesyg og lidende, for han falder ofte i ild og ofte i vand, og jeg bragte ham til dine disciple, og de kunne ikke helbrede ham«. Jesus svarede og sagde: »Oh, du vantro og forvendte slægt, hvor længe skal jeg være hos Eder? Bring mig ham hid!« Og Jesus talte ham hårdt til, og den onde ånd fo'r ud af ham. Og drengen blev helbredt fra samme time. Da gik disciplene afsides til ham og sagde: »Hvorfor kunne vi ikke uddrive den?« Og han siger til dem: »For Eders vantros skyld, thi sandelig, sandelig siger jeg Eder, dersom I have tro nok som et sennepskorn, da kunne I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra, derhen, så skal det flytte sig. Og intet skal være Eder umuligt, men denne slags farer ikke ud uden ved bøn og faste«.

Således læser vi i Matt: Kap. 17, v. 20, og således forelægges for os, hvad tro formår. Hvis vi er i besiddelse af det vigtigste af alt i forholdet til vor Fader i Himlen, nemlig tro, så formår vi alt, og ingen ting skulle være umuligt for os. Søskende, tænk nøje over dette.

Jeg har en skolekammerat, som for øjeblikket ligger ret syg. Da han er et alvorligt kristent menneske, sagde jeg til ham, efter at vi i nogen tid havde talt sammen, at hvis han ville have det, kunne vi godt komme her fra kirken og salve ham. Men han lo hjerteligt og sagde nej tak. Den slags troede han skam ikke på, og så måtte jeg indrømme, at så kunne vi lige så godt lade være, for så var der sandsynlighed for, at det ikke hjalp ret meget. Jeg læste det lille stykke for ham, vi lige har hørt, fra Mattæus, og spurgte, om han troede på det. Han vidste det ikke rigtigt, hvis han skulle være helt ærlig.

Det er her, vi står over for tvivlen, og det er det, jeg vil berøre i min artikel.

Hvor ofte tvivler et menneske? Alt for ofte. Hvis vi bliver salvet, kan tvivlen ligge på lur en lille bitte smule. Hvis vi læser beretninger fra de hellige skrifter, har vi i snesevis af eksempler på tvivl, der ødelagde store værker, men også mange beretninger om vidunderlige gerninger, som udførtes på grund af tro. Jeg har tænkt meget over, hvad det egentlig er, der sker, når vi tvivler, og jeg er kommet til det resultat, at vi mener ikke, at vor Himmelske Fader er i stand til at udføre så lille en gerning det må være for ham at helbrede et menneske. En gerning vi selv i mange tilfælde er i stand til at udføre, det vil vi ikke tiltro vor Himmelske Skaber. Det er jo i virkeligheden en hån. En Gud, der behersker et univers, skulle han ikke være i stand til at helbrede et menneske, at dræbe en bacille, ophæve et virus eller rette en fejl i det menneskelige legeme? Hvem havde mod til at salve i Gud Faderen, Sønnens og Den Helligånds Navn, hvis han ikke troede sin Skaber i stand til at udføre så lille en gerning? Var der mon nogen, der havde mod til at salve i Guds navn, hvis han ikke formåede at salve i tro og gerning. Personlig renhed er en absolut nødvendighed for at salvelse skal lykkes fuldt ud, det er en alvorlig handling at bruge vor Himmelske Faders navn og love noget med myndighed fra ham, hvis man ikke selv er ren og vandrer rettelig på Herrens veje. Men kan en broder gøre dette, så vil troen helbrede, om det er vor Himmelske Faders vilje, lige meget hvor syg den syge er, eller hvilken sygdom han eller hun fejler. At salvelse i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er en velsignelse af uendelig storhed og sandhed, har vi fået bekræftet mange gange ved vore vidnesbyrdmøder af mennesker, der selv har været ude for dette fænomen, og hvis vi gransker i skrifterne og tænker nøje over, hvad vi læser, så vil Ånden vidne for os, at troen kan flytte bjerget herfra og derhen, og ved tro skal intet være umuligt for os; husker vi beretningen om kvinden, der bagfra listede sig til at røre ved Jesu kjortel, og Jesu spørgsmål, hvem rørte ved mig, og hvorledes den syge kvinde gik til bekendelse og fortalte, at hun troede det var nok, når bare hun rørte ved Ham, så ville hun blive helbredet for sin svaghed, og ville vi altid huske Jesu ord i Hans svar til hende: »Din tro har frelst dig; altså dig ske, som du troede«.

Brødre og Søstre, hvor er det mærkeligt, at så få ord kan indeholde så megen visdom.

Venlig hilsen

Knud Edsberg,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Kære medarbejdere i søndagsskolen!

Vi ved alle, at kirkens organisation er meget fuldkommen, og som tiden går og vi her i Danmark nærmer os tiden, hvor vi vil have Zions Stave her, bliver organisationen her også udbygget, så den mere og mere nærmer sig det fuldkomne. For søndagsskolens vedkommende er det sådan, at missionen har en hovedbestyrelse, et af distrikspræsidentskabets medlemmer har ansvaret for søndagsskolen, og i højrådet er der udtaget et medlem til at have tilsyn med søndagsskolen, endelig har distriktet en bestyrelse for søndagsskolen. I grenene er et medlem af grenspræsidentskabet ansvarlig for grenens søndagsskole, og der er en grenssøndagsskolebestyrelse. Skal det nu forstås sådan, at vi alle skal rejse rundt og se efter hinanden, om vi nu også passer vort arbejde? Har vi det sådan i f. eks. grenene, at vi godt kan slække lidt på kravene de søndage, hvor der ikke er nogen fremmede fra distriktsorganisationen til stede? Jeg tror ikke på, at dette var tanken med organisationen. Alle fornuftigt tænkende vil hurtigt kunne indse, at skal vort søndagsskolearbejde lykkes, sker det kun ved, at hver enkelt føler sit særlige ansvar på den post, vedkommende er sat, og gerne yder sit bedste, ja, helst lidt mere end dette, af kærlighed til og interesse for dette dejlige arbejde. Organisationen kan så netop udfylde formålet, det at være rådgivende og støttende. Alle trænger vi til råd og vejledning, og hvis vi virkelig ønsker at se arbejdet blomstre i vore hænder, tager vi gerne imod råd og vejledning. Men altså så længe der er så mange, der kun gør arbejdet af tung pligt og helst slipper så let om ved det som muligt, da kan organisationen ikke virke efter sin hensigt. Da bliver det let til inspektion i stedet for vejledning.

En anden vigtig ting: Da søndagsskolen blev oprettet, var det for børnenes skyld. De kunne ikke godt følge med i det, der foregik ved nadvermøderne, og så fik de deres eget særlige program gennem søndagsskolen. Hvor er det da sørgeligt at se, at børnene udebliver fra møderne søndag formiddag. Hvor er de henne? Spørger man et barn ad, hvorfor det ikke kommer, svarer han eller hun næsten altid: Jeg gider ikke. Det er alt for ensformigt, trist og kedeligt. Her er absolut noget galt ved vort arbejde, som vi må gøre alt for at rette. Grensbestyrelserne for søndagsskolen må gennemføre en virkelig voldsom kampagne for at få alle hjem i grenen til at sende deres børn i søndagsskole. Gå ud og tal med forældrene eller send rundskrivelser ud

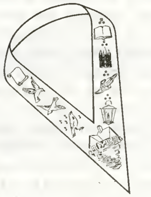
angående dette. De børn, som allerede kommer, bør opfordres til at tage venner og kammerater med. Missionærerne kan man bede hjælpe ved at få undersøgernes børn med. Vi kan i høj grad støtte missionærarbejdet gennem dette, idet de uaktive hjem kan gøres aktive ved, at vi tager børnene ved hånden og på den måde moderen ved hjertet. I de udenforstående hjem vil missionærerne lettere få adgang, når hjemmet gennem børnene har fået et førstehåndskendskab til Kirken.

Men når vi sætter en sådan kampagne igang for at skaffe børnene tilbage til søndagsskolen, så må vi også have noget at byde dem, når de kommer. Vi må udtage de bedst egnede til lærere og lærerinder. Vi må oprette lærertræningskurser for at kunne give de villige lærere og lærerinder en mulighed for at få kendskab til den pædagogiske baggrund for at kunne undervise i en søndagsskoleklasse.

Kære søskende! Er vi mange eller få i en gren betyder her mindre til sagen, når blot alle vil vågne op og virkelig tage et nap med, så vi gennem søndagsskolen kan få kirkens arbejde til at blomstre. Jeg ved med sikkerhed, at gør vi blot alt, hvad vi kan af ærlig vilje til at tjene, så kommer Guds hjælp og inspiration helt af sig selv. Men den sløve og dovne kan Gud ikke hjælpe. Måtte Gud velsigne os alle i dette arbejde.

Distriktsbestyrelsen for søndagsskolen i Jylland.

Karl Blohm.

PRIMARY

Til forældrene:

Folk taler meget om deres barnetro. Hvorfor er vor barnetro så betydningsfuld? Hvorfor er det her i barnealderen, vi skal lære? Jo, for barnet er åbent og modtageligt for lærdomme, de gode så vel som de dårlige.

En lille baby finder hurtigt ud af, at hvis den skriger, bliver den i visse tilfælde taget op. Bevidstheden vågner hurtigt, og snart begynder udviklingen og med den opdragelsen. Alle ønsker at opdrage deres børn til gode samfundsborgere, men i mange tilfælde står man lidt usikkert overfor, hvordan det skal gøres.

Vor himmelske Fader har ikke givet os en detailleret plan i skrifterne, men Han har givet os sin Kirke, som netop omfatter et stort og rigeligt program, der er beregnet for de små børn.

Primary, som omfatter de 4—12 årige, har til opgave at undervise de små i evangeliet, og Primary følger en guddommeligt inspireret plan, som på den mest effektive måde indpoder disse lærdomme i barnehjertet, og således opbygger en solid grundvold hos disse små sjæle, som senere vokser op til at blive borgere i det store og krævende samfund.

Vi håber, at alle forældre må forstå vigtigheden af at sende deres børn til Primary.

Venlig hilsen

Primary Hovedbestyrelse

Kære Primary-funktionærer!

Søster Kirsten Hermansen har været til et Primary-møde i Amerika og har sendt os et referat fra mødet, og da vi mener, De alle kan have glæde af at læse det, bringer vi det hermed:

Referat fra Primary-møde i Roy, Utah, den 7. januar 1963:

Jeg var så heldig at få lejlighed til at overvære et Primary-møde mandag den 7. januar i en lille by ved navn Roy. Det var vidunderligt at se så mange børn til Primary, der var ca. 100 børn og 10—12 voksne tilstede. Inden mødet, som holdtes i selve kirkesalen, begyndte, blev der spillet et dæmpet præludium, og børnene gik stille til deres pladser. Da tiden var inde til at starte selve mødet, stillede dirigenten sig op foran børnene og annoncerede hvilken sang, der skulle synges. Efter åbningssangen kom en lille 6-års pige frem og åbnede mødet med bøn, hjulpet af præsidentinden, og så bød præsidentinden velkommen og kom med forskellige bekendtgørelser. Naturligvis slap jeg ikke for at komme op og sige nogle få ord, og jeg fortalte lidt om Primary i Danmark.

Da Primary havde holdt juleferie i to uger, var der mange, der havde haft fødselsdag i den mellemliggende tid, og de blev nu kaldt op på forhøjningen, hvor de hver fik et lille mærke med »Til lykke« på. Det var en stor oplevelse for dem!

Så kom turen til Standarden, som blev præsenteret af en af rådgiverne med assistance af seks børn, der hver holdt et bogstav foran sig, og på denne måde dannede et ord. Standard-musikken blev spillet både før og efter præsentationen af Standarden. og til slut sang børnene med på Standardsangen.

Den sidste del af forprogrammet var sangøvelse, og her øvede alle børnene en sang, som de store piger skulle lære, inden de skulle have fest for deres fædre om fredagen.

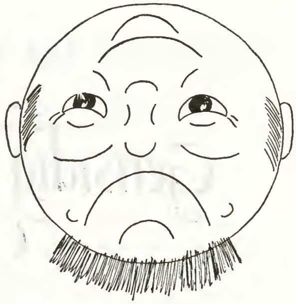
Så deltes der til klasser, og hver klasse gik for sig, stille og roligt. Præsidentinden, der, som de fleste af Primarylærerinderne og -funktionærerne var en ung mor, der selv havde sine børn i Primary, tog mig med ind i de store pigers klasse. Pigerne øvede deres program til om fredagen, flere af pigerne skulle tage del på programmet, en skulle danse, en spille klaver, to skulle recitere vers o. s. v. De fik også instrukser om, hvordan de skulle være værtinder for deres fædre, hvordan de skulle bære sig ad med at præsentere deres fædre for andre, og flere andre nyttige oplysninger.

Der sluttedes med bøn i klasserne, og man gik hver til sit efter 1½ times dejligt samvær.

Jeg var meget glad for, at jeg havde fået denne oplevelse med; jeg havde lært en masse af denne ene Primary, og endnu engang følt glæden ved at se de små børn komme og tage imod evangeliets lærdomme med deres åbne sind.

Kirsten Hermansen.

vupti - klovnen

af *Yvonne Child Hiss*

Lise må have fået det gale ben ud af sengen. Ved du hvorfor? — Fordi hun var så tvær! Sommetider siger vi sådan om folk, som ser så »sure« ud om morgenen, for vi kan ikke tænke os nogen anden grund til, at de skulle være så gnavne.

Det er netop sådan det er med Lise — hun vidste ikke engang selv, hvorfor hun var i så dårligt humør.

Hun vrængede ad sit æg, skældte sin lille killing ud og skændte på sine dukker.

»Åh, du gode!« udbrød Mor, »hvem er den fremmede, der sidder der på Lises stol?«

»Det er Lise«, sagde Lise.

»Det kan det ikke være«, Mor rystede på hovedet. »Lise er en »smile«-pige. Måske skulle jeg feje denne lille pige ud med kosten«.

»Fej mig ikke ud!« råbte Lise. »Det er kun, fordi mit ansigt er så ked af det«.

»Jeg tror, det virkelig er dig«, indrømmede Mor. »Men det går aldrig«. Hun stod henne ved kosten i krogen. »Kom her, jeg vil vise dig noget«.

Mor satte sig ved bordet, og Lise gik langsomt hen til hende.

Mor tegnede en cirkel på et stykke papir. »Dette er historien om en klovn, der hed Vupti«, begyndte hun.

»Vupti«? spurgte Lise.

»Vupti«, sagde Mor. »Og alle ved, at det en klovn skal gøre, er at få folk til at le«.

»Ja«, samtykkede Lise, »alle klovner er sjove«.

»Ja, men dér ta'r du fejl«, sukkede Mor. »Det var netop det, der var i vejen. Vupti havde sådan et »surt ansigt«, at der aldrig var nogen, der lo ad ham!« Hun tegnede et tvært ansigt i cirklen. »Ville du le, hvis du så sådan et ansigt?« spurgte hun.

»Nej«, sagde Lise, og hun så endnu mere ked ud af det.

»Nå, det var der heller ingen andre, der ville, og Vupti var lige ved at miste sit arbejde som klovn, fordi han ikke var spor sjov«, sagde Mor.

»Så fik Vuptis venner en god idé. 'Vupti', sagde de, 'du skal bare stå på ho'det, for en klovn, der har ho'det ned, får rynkerne til at gå opad, og vi ved alle, at DET ER ET SMIL!'

Så tog de ham ved fødderne og vendte bunden i vejret på ham, så næsen ramte jorden, og selv om han rynkede panden, lo de, så tårerne trillede, fordi han havde det sjoveste ansigt, de nogensinde havde set, når man så det på den måde!«

Mor vendte op og ned på billedet, så Lise kunne se det, og pludselig kunne Lise ikke lade være med at fnise.

»Det er tosset«, sagde hun. »Jeg kan ikke stå på ho'det, men Vuptis ansigt fik mine rynker til at gå væk. Jeg vil hænge ham op på væggen ved min seng, så han er det første, jeg ser om morgenen. Så hver morgen vil jeg smile, når jeg vågner op, og så vil jeg være glad hele dagen«.

Så sprang hun afsted for at gøre det.

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned,* og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med *rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk,* og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

GUF
Gensidig Uddannelses Forening

Hvorledes man kan blive leder uden virkelig at prøve

TIL DRENGENE

af *Joseph T. Bentley,* tidligere forstander for G.U.F.s Generalbestyrelse.

Når man betragter fremtiden og dem, som skal overtage ledelsen i fremtiden, bliver man optimistisk ved synet af følgende kendsgerninger:

1. Den store forøgelse i antallet af unge mænd, der tager på mission, og mængden af missionærarbejder i al almindelighed.
2. I de forskellige sportsgrene driver de unge det vidt, løber hurtigere, springer højere og udmærker sig i alle andre fysiske øvelser mere end nogensinde før.
3. Vore unge mænd, ikke blot i Kirken, men overalt ud over verden, dygtiggør sig. Med mere uddannelse kommer større forståelse.
4. Levestandarden stiger støt overalt, og giver mere tid til intellektuel og åndelig virksomhed.
5. Flere og flere unge mænd erkender betydningen af velklædthed og god optræden. Deres påklædning bliver forbedret, de udvikler deres holdning, deres taleregenskaber og deres personlighed. De lærer at indse, at en ung mand aldrig er mere mandig, end når han hjælper en mindre heldig stillet, eller når han er en gentleman.
6. Kirken vokser hurtigt overalt, ikke blot i medlemsantal, men også i indflydelse og hvad medlemmernes hengivenhed angår. Procenten af unge mænd, der aktivt deltager i kirkearbejdet, er steget betydeligt i de sidste år.

De unge, som vil fortsætte med at kæmpe for at dygtiggøre sig, mere i dag end i går, og mere i morgen end i dag — de, som bestemmer sig til at yde mere, end de gjorde tidligere, mere end de jævnaldrende, som ikke har de fordele, som de selv har i Kirkens rækker — disse unge vil virkeliggøre deres drømme om lederskab i Kirken og i samfundet.

TIL PIGERNE

af *Florence S. Jacobsen,* præsidentinde for G.U.F.s Generalbestyrelse.

En pige, en datter, en søster, en ung kvinde, en brud, en moder, en voksen kvinde, en bedstemoder — alle af kvindekøn — født til at blive noget særligt og gøre noget særligt med jeres liv. I har en særlig opgave i livet — at være et eksempel for hele verden med jeres høje mål, jeres handlinger, jeres indstilling og jeres resultater.

I har et særligt hverv i livet — at give livet fuldtud — at udvikle alle mulige talenter, læse og studere flittigt, vinde visdom og kundskab.

I har en særlig plads i livet — at bringe glæde, latter og spøg til jeres medmennesker.

I har en særlig rolle her i livet — at blive en dygtig, charmerende og klog hustru — en hjælperske til at ære Herrens præstedømme. I har en særlig mission her i livet — at være jer selv — sidste dages hellige piger — glade, hensynsfulde, rene, beskedne, ærlige og lydige.

I har en særlig plads i livet — at være dronninger i Guds rige.

I er noget særligt — I er jer selv — smukke og afholdte unge piger — sidste dages hellige piger, de mest betydningsfulde piger i verden.

Frederikshavn

Tirsdag den 29. januar afholdt G.U.F. i Frederikshavn en virkelig vellykket fest.

Programmet var tilrettelagt som et »Radio- og fjernsyns-program«. Scenen var fikst pyntet, og vi havde f. eks. fjernsynsteatret med to skuespil, »Lyt og gæt« med solister, i radioen var der ønskekoncert, Tabernakelkoret, landbrugets 10 minutter o. m. a.

Bagefter solgtes desserter og andre forfriskninger.

Der var 47 tilstede, hvoraf ca. 25 var venner af G.U.F.-medlemmerne, som havde inviteret dem specielt.

G.U.F.-bestyrelsen i Frederikshavn finder hermed en god lejlighed til at takke medlemmerne for arbejdet med festen, også invitationerne.

Vi håber, andre grene vil følge eksemplet op.

Venlig hilsen fra
G.U.F.-bestyrelsen
i Frederikshavn.

Gud og hans børn

Gud og Hans børn, i disse få ord ligger vor tilværelse. Man skal i et personligt forhold til Gud, inden man fatter Hans store kærlighed; kommer man ikke det, lærer man aldrig at forstå, hvad livet egentlig er, og hvad det bør være. Livet med Gud er vejen til evigt liv.

Når et menneske modsætter sig Guds love, da er han ude i synden mod den Helligånd; fornægter vi Gud og den Helligånd, kan det aldrig tilgives, hverken i denne verden eller i den tilkommende. Synd mod Helligånden kommer ingen i uforvarende, eller fordi han falder for en eller anden fristelse, men kun derved, at han forkaster Guds tilbud med fuldt overlæg. Der findes virkelig folk, som mener, at til slut bliver alle mennesker samlet hos Gud, thi Gud kan ikke tåle, at nogen pines i evighed, og derfor vil Han tvinge folkene ind under sin vilje. Men disse mennesker tager grundigt fejl, thi Gud skabte mennesker som frie væsener, der kan og skal træffe deres valg selv.

Jeg tænker så ofte på lignelsen om den fortabte og genfundne søn, denne beretning har mange sidestykker fra det virkelige liv.

Hvor mange tusinde unge har ikke gået hjemme og længtes ud i verden? Verden lå for deres tanker i gylden og tillokkende glans. *Der* var frihed, og *der* var adgang til at vinde gods, magt og ære, og alt andet hvad hjertet begærede, og de bad deres forældre om at få lov til at flytte hjemmefra. De fleste forældre lader deres unge drage hjemmefra, men med sorg, fordi de ved, at alt ikke er så lyst, som de unge ser det, og hvor mangen en gang er ikke de unge draget afsted med vajende faner og klingende spil, og hjemkomsten har været lig en slagen hærs. Men, kære unge, vi vil hellere have, I kommer hjem igen, end I bliver derude.

Og på samme måde er det med Kirken: træffer I en ung søster eller broder, som engang synes, at de bedre kunne stå på egne ben og undvære Kirken, så prøv at fortælle dem, at vi savner dem, tag dem med i fællesskabet igen, thi *de er dine søskende!*

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Lissi Asmussen,

HVIS JEG VAR *teenager*

ville jeg have mere ærbødighed for det, mine forældre lærer mig.

Af *Merle F. Poulson*

En smuk, duftende september morgen, for mange år siden, vågnede jeg op og blev klar over, at jeg endelig havde nået det. De trange vækstår (tænkte jeg) lå nu bagved mig. Det var det, jeg havde ventet på, for, ser du, det var min tretten års fødselsdag, og jeg var begyndt at være teenager. Hvilken vidunderlig fødselsdagsgave! Livet begyndte pâny! Jeg kan virkelig endnu føle den spænding, som løb gennem mine årer, da jeg fantaserede mig til de fremtidige år, og hvad jeg ville gøre med dem. Jeg håber, at jeg altid vil føle den spænding, men ved du, hvis jeg igen var en teenager, er der nogle få ting, som jeg ville forandre.

Jeg ville lukke øjnene mere op og derved være i stand til at se, at de, som var sat over mig for at vogte og beskytte mig fra faldgruber og fortræd, var langt klogere end jeg.

For det første ville jeg have mere ærbødighed for det, mine vidunderlige forældre lærte mig, i stedet for sommetider at beklage mig og sige til dem: »Andre piger må godt være sent ude — hvorfor må jeg så ikke?«

For det andet ville jeg værdsætte mine ledere, de som var blevet valgt til at lære mig evangeliets idealer og hellige sandheder. Jeg ville give agt på deres ord i stedet for at lade mit sind vandre udenfor klasseværelset på stier, hvor Herrens Ånd ikke fandtes.

For det tredie ville jeg prøve på mere at være leder end medløber blandt dem, jeg kom sammen med. Jeg ville prøve at være et godt eksempel og altid huske på, at »vore skygger falder, hvor vi måske aldrig er«.

For det fjerde ville jeg brændende takke min himmelske Fader for mine velsignelser og gaver, og særlig for vort G.U.F. valgsprog — det lille skriftsted, som så omhyggeligt og andagtsfuldt udvælges hvert år for at hjælpe til at vejlede unge mennesker som mig. Jeg ville gemme disse hellige ord i min sjæl og efterleve dem hver dag på en eller anden måde for at gøre mig selv bedre.

Ja, hvis jeg var teenager, ville jeg ganske sikkert holde mine øjne vidt åbne. Når jeg så trængte til håb, mod eller styrke, kunne jeg se, hvor og hvorledes jeg kunne finde det.

Med mine øjne vidt åbne kunne jeg se længere end til øjeblikkets skuffelser, modløshed og hjertekval, thi ved at overvinde dem alle ville jeg finde fortsat vækst.

Ungdommen er en strålende tid. Hvis den bliver godt planlagt, vil den bringe glæde og virkelig lykke; hvis den bliver levet godt, bringer den tilfredshed og virkeliggørelse af ungdommens strålende drømme.

Hold øjnene vidt åbne, I unge af i dag, når I drager ud på livets vej, som vi, jeres ledere, håber vil lede jer gennem værdighedens porte ind til en evighed af fred og stedsevarende glæde.

Genealogisk Forening

TEMPELBESØG

Uddrag af »Handbook for Genealogy and Temple Work«.

Som medlemmer af Kirken har vi en hellig forpligtelse til at forberede os til tempelarbejde. Vi kan kun gøre det ved at efterleve evangeliet og ved at være medlemmer af Kirken på den rigtige måde.

Det er et af de største privilegier, vi kan få, at gå til templet og modtage de hellige ordinancer og løftet om guddommelige velsignelser, som styrker og inspirerer os til at leve et mere ædelt liv, og også som stedfortrædere gøre alt, hvad der står i vor magt for at bringe muligheden af de samme velsignelser indenfor rækkevidde af alle vore afdøde slægtninge. Vi er til en vis grad i stand til at gøre for vore slægtninge, hvad Frelseren gjorde for os. På den måde kan vi, hvis vi er trofaste, gøre os fortjent til den høje titel »Frelser på Zions Bjerg«. At gå til templet er en bydende pligt for os, da der er så meget arbejde at udføre og så lidt tid til at gøre det.

Således sagde Profeten Joseph Smith:

»... og dersom hele kirken ville anvende al magt og energi på at frelse deres døde, besegle deres efterkommere og indsamle deres levende venner og ikke bruge noget af deres tid til verden, ville de knap nok blive færdige, før natten kommer, når intet menneske kan arbejde ...« *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme, p. 398—399).*

»Denne lære (frelse for de døde) var en væsentlig del af skriften. De hellige som forsømmer den for deres afdøde slægtninge, gør det med fare for deres egen frelse.« *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme, p. 230).*

»Efter min mening er et af de største privilegier, vi som sidste dages hellige nyder, det at gøre tempelarbejde for dem af vore forfædre, som døde uden kendskab til evangeliet. ... Jeg tror, at hvis et menneske har et ønske om at gøre tempelarbejde, kan han finde en måde at gøre det på. Det vigtigste er ønsket.« *(Heber J. Grant,* Deseret News, 20. december 1930).

Kun ved tempelbesøg kan vi opfylde vore forpligtelser og vort ansvar overfor vor afdøde slægt. Der er en virkelig glæde og tilfredsstillelse i at gøre noget for dem, som de ikke selv kan gøre. Gennem dåb åbner vi fængslets porte, og ved at udføre alle de nødvendige ordinancer for dem bereder vi vejen for deres ophøjelse i Guds rige.

Der er ingen tjeneste i Kirken, der er mere magtfuld til åndelig fremgang og hengivenhed overfor evangeliets krav, end det ordinancearbejde, der udføres i Herrens Hus. Ved tilladelsen til at udføre tempelarbejde for vore afdøde slægtninge får vi lejlighed til at træde ind i Hans Hellige Hus og derved lære mere om tempeltjenestens skønhed og instruktioner. Der loves mange velsignelser for tempelbesøg, og de kan kun opnås gennem lydighed mod bestemte regler og love. Det er ikke et spørgsmål, om vi har tid til at rejse til templet, men et spørgsmål om at planlægge vor tid således, at vi kan rejse til templet.

Forberedelse til grupperejse til templet.

Før der kan arrangeres en tempelrejse for en gruppe, bør der af grenens medlemmer gøres anstrengelser for at skabe almindelig begejstring for tanken indenfor grenen. Det er ikke alene nødvendigt, at mulighederne for en sådan rejse er bekendt, men også at man er klar over de problemer, der knytter sig dertil, og som skal løses, og at en plan til at klare forholdene udtænkes af dem, der har opsyn med det genealogiske arbejde i grenen.

Til at begynde med må det erkendes, at kun relativt få af Kirkens medlemmer udfører tempelarbejde. Det er almindeligt, at procentdelen af de medlemmer i et ward eller en gren, som regelmæssigt besøger templet, er meget lille. I betragtning af dette skulle genealogiske formænd kunne begynde arbejdet ved at erhverve et så grundigt kendskab som muligt til de lokale forhold. En grensformand skal f. eks. sammen med sin grenspræsident sikre sig navne på de medlemmer i grenen, som vil være antagelige til at rejse til templet. Han bør udarbejde en fortegnelse over dem, der besøger templet, og hvor ofte de besøger det med det formål at deltage i ordinancearbejde for de døde. Mange ellers aktive medlemmer af Kirken synes at vise ringe interesse for tempelarbejde. Der er uden tvivl en forklaring på deres forsømmelse på dette punkt. Der bør gøres en diplomatisk anstrengelse for at finde ud af, hvorfor sådanne mennesker ikke er regelmæssig tempelbesøgende. Måske forstår mange af vore medlemmer ikke, hvorfor vi udfører tempelarbejde. Grenens komitémænd bør besøge disse medlemmer og lære dem frelsesprincipperne for de døde og vort ansvar overfor vore afdøde slægtninge.

Der er mange ægtepar, som er blevet forenet i templet, men som ikke har besøgt den hellige bygning, siden deres giftermål blev fuldbyrdet. Der bør gøres en særlig anstrengelse for at opmuntre og forberede disse ægtepar til igen at tage til templet.

En henvendelse til grenens medlemmer fra talerstolen er ofte en virkningsfuld måde til at vække opmærksomhed om tempelarbejdets betydning hos vore mere aktive medlemmer.

I templet udføres følgende ordinancer:

1. Dåb, særlig for de døde.
2. Ordination og tilknyttede begavel-

ser i præstedømmet.

3. Vielsesceremonier.
4. Andre beseglingsordinancer.

Som det vil forstås, bliver hver af disse ceremonier eller ordinancer udført enten af en levende, nærværende person for sig selv, eller for døde, repræsenteret hver for sig af en levende stedfortræder. De levende er kun få i sammenligning med de døde, og deraf følger, at ordinancearbejdet for de bortgåede langt overstiger det, der gøres for de levende. Templerne i dag bliver for en stor del opretholdt til fordel for frelsen for de utallige døde.

Tempelrejsen 1963

Tempelrejsen i 1963 for de danske søskende vil finde sted i ugen

8.—13. juli 1963,

(Disse dage er de dage, vi går igennem templet, afrejsedagen er endnu ikke fastsat),

og vi opfordrer indtrængende søskende til allerede nu at berede sig til at deltage i denne rejse.

Søskende, som ønsker at udføre arbejde for deres egne afdøde slægtninge, må indsende de nødvendige skemaer *snarest muligt,* da det tager lang tid at kontrollere dem og gøre dem rede i Amerika til arbejdet i templet i Schweiz.

Missionspræsidentskabet.

Nyt overhoved for Genealogical Society

Medlem af De Tolv Apostles Råd, ældste *Nathan Eldon Tanner,* er blevet kaldet som præsident for Kirkens Genealogiske Selskab. Han vil i denne stilling have ledelsen af hele den genealogiske organisation, herunder biblioteket, publikum-service, efterforskningsafdelingen, undervisningsafdelingen, den verdensomspændende microfotografering o. s. v., og efterfølger Junius M. Jackson, som i de sidste to år har haft ledelsen.

EJNAR NIELSEN IN MEMORIAM

For alle os, der har med det genealogiske arbejde at gøre, kom det som et chok, da vi fik meddelelsen om, at broder *Ejnar Nielsen,* gennem de sidste 20 år præsident for Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse i den danske mission, pludselig var afgået ved døden den 15. januar, 70 år gammel. Som rådgiver til og sekretær for broder Nielsen gennem de fleste af disse 20 år føler jeg trang til at sige nogle få ord.

Det genealogiske arbejde var broder Nielsens store kærlighed og interesse, og han gik i den grad op i dette arbejde, at det for os føltes, som om Genealogisk Forening var identisk med ham, og vi kan i virkeligheden slet ikke fatte, at han ikke er mere, og hvorledes det skal være muligt at erstatte ham som overhoved for det genealogiske arbejde i den danske mission.

Hvorsomhelst og nårsomhelst der var lejlighed til det, prøvede broder Nielsen på sin stilfærdige, men indtrængende måde at indpode interessen for dette arbejde i søskende, dette arbejde, det vigtigste i Kirken, det, som er nødvendigt for, at vi kan opnå de evige velsignelser for os selv og vore afdøde.

Netop i den sidste tid havde broder Nielsen udkastet nye planer til fremme af det genealogiske arbejde i missionen, men desværre skulle det ikke falde i hans lod at føre disse planer ud i livet. Så sent som den samme dag han døde, modtog DEN DANSKE STJERNE en artikel fra hans hånd, den artikel, som vi bragte i februar nummeret.

Lad os ikke glemme, hvad han så indtrængende opfordrer os til, vi kan bedst hædre hans minde ved at fremme arbejdet for vore afdøde, lære at udføre det korrekt og fuldstændigt.

Broder Nielsen har haft mange andre stillinger i Kirken, hvoraf vi kan nævne 1. rådgiver til missionspræsident Junius M. Sorensen, distriktspræsident for Esbjerg distrikt, og ved sin død var han seniormedlem af distriktsrådet for Jylland distrikt.

Vi udtaler et: Æret være broder Ejnar Nielsens minde! *Mary Kaiser.*

BOGANMELDEREN

I denne rubrik vil vi bringe anmeldelser af bøger, der har interesse for Kirkens medlemmer og andre, der interesserer sig for religion.

Palæstinas arkæologi

Et velskrevet værk om de forhistoriske tider i Bibelens land.

Kathleen M. Kenyon:

Fund og forskning i Bibelens land.

294 s., kr. 45,50.

Oversat af Ada Bruhn Hoffmeyer.

(Rosenkilde og Bagger).

Læsning giver lejlighed for alle til at tilbringe så mange timer, som de ønsker, i selskab med de bedste mænd og kvinder, som verden har kendt. Lige siden dr. Kathleen M. Kenyon begyndte at grave i Jerikos gamle byhøj, har hun været en af de arkæologer, hvis arbejde er blevet fulgt med den største opmærksomhed. Denne fremragende dame har herom publiceret en omfattende beretning. En skildring af Palæstina kan ikke undvære det stof, som arkæologien giver os. Fra de ældste tider og helt ned til ca. 3000 f. Kr. er vi udelukkende henvist til det arkæologiske materiale. Men også efter det tidspunkt spiller arkæologien en betydelig rolle. Når vi kommer til det første årtusind f. Kr. er det, at de historiske kilder gør det muligt at give en nogenlunde sammenhængende skildring. Denne bog har til hensigt at fremlægge det materiale, ved hjælp af hvilket vi kan danne os en forestilling om de forhistoriske tider i Palæstina.

Nu har man altså på dansk en bog for alle, for hvem Bibelen står som det største litterære dokument i verden, og som gerne vil opfatte den som en beretning om historiske personer i et historisk milieu. Må det til sidst nævnes, at Dr. Kenyons bog ikke er »romanlæsning«. Det er en bog, der er beregnet til studiebrug, *men* det er en bog, som man *må* og *skal* kende.

H. B. J.

NB. Bogen kan fås gennem enhver boghandel.

Et stort og forunderligt værk

(A Marvelous Work and a Wonder)

af *LeGrand Richards,* er nu udkommet på dansk.

Den vil i år blive brugt som lektiehefte i det aronske præstedømme, både over og 21 år, men kan med stort udbytte læses og studeres af alle Kirkens medlemmer.

Et eksemplar af bogen er sendt til hver af grenspræsidenterne, således at søskende kan se bogen der.

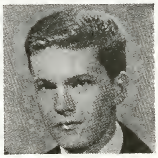
Prisen er *kr. 15,00,* og bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet pr. giro nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

Muren omkring Jeriko.

Ny missionssekretær

Den 19. januar er ældste *Gene S. Olsen* blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission.

Ældste Olsen er født den 25. november 1941 i Tremonton, Utah, som søn af Mr. og Mrs. Cleon Olsen. Han har gået i Bear River High School og i et år studeret fysik og matematik på Utah State University i Logan.

Ældste Olsen kom til Danmark den 18. april 1961 og har arbejdet i Skagen, Frederikshavn, Aarhus, Holstebro, Svendborg og København, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Olsen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

PRÆSTEDØMMET

Det melkisedekske præstedømme i hjemmet.

Hvad kommer først, hjemmet eller Kirken?

Lægger vi så megen vægt på præstedømmets og hjælpeorganisationernes programmer, at vi ikke får alle de velsignelser, som følger med et virkeligt sidste dages helligt hjem?

Hvorledes kan familien støtte Kirken, og Kirken støtte familien?

For at få det rette syn på, hvad det melkisedekske præstedømmes program er, hvad hjemmet og familien angår, skulle vi måske minde os selv om grundprincipperne for frelse og ophøjelse.

Lad det erindres, at ophøjelse (hvad der er evigt liv) består i familieenhedens fortsættelse i evigheden. De, som går ind gennem det celestiale ægteskabs port her i livet ,og som derefter holder de pagter, de har indgået i forbindelse med den hellige ordinance, er sikret medlemsskab i en evig familie herefter.

Lad det også erindres, at den største glæde, fred og lykke, som kan opnås i dette liv, kommer i og ved familiegruppens fuldkommenhed. De hjem, hvor præstedømmet hersker i retfærdighed, hvor kærlighed bor, hvor Herrens Ånd findes, hvor børn fødes i pagten, hvor tro og retfærdighed hersker — det er sande sidste dages hellige hjem.

Det er kun i og ved hjælp af hjemmet, at de hellige kan opnå fylden af evangeliets velsignelser både i dette liv og i det tilkommende.

Men familien kan ikke blive fuldkommen hverken i dette liv eller i evigheden uden Kirken og præstedømmet. Tapper tjeneste i Kirken er en betingelse, der går forud før opnåelsen af en celestial arv; at ære sit kald i præstedømmet er et krav til alle, som vinder Faderens riges fylde.

Hjemmet, Kirken og præstedømmet virker som en enhed til at gøre mennesket i stand til at udarbejde sin frelse og opfylde målet for sin skabelse. Det er evangeliet, som giver celestial kvalitet til et sidste dages helligt hjem.

Manden er en Guds søn — Faderens herskende skabning. Kirken, præstedømmet, jorden og alle andre ting er til menneskets gavn og velsignelse. Kirken er skabt for mennesket, og ikke mennesket for Kirken. Intet menneske skulle være så bundet af Kirken eller sin forretning eller selskabelige forpligtelser, at han ikke kan give sin familie tilstrækkelig af sin tid til at vejlede dem på den sti, der fører til fred her og evig belønning herefter.

Kirkens program, præstedømmets projekter og hjælpeorganisations-arbejde er hjælpemidler, der skal benyttes til gavn og velsignelse for familien.

For at illustrere, hvorledes hjemmet og præstedømmet arbejder sammen, så lad os antage, at hjemmet er en slags kvorum — *hjemmets patriarkalske kvorum.* Faderen er kvorumpræsident; ulig andre præsiderende funktionærer i Kirken kan ingen afløse eller fjerne ham fra hans kald. Han er overhoved i sin familie. I sit hjem præsiderer han over alle besøgende, lige meget hvad deres stilling i Kirken eller samfundet er. Hans hustru er hans rådgiver, børnene kvorummedlemmer.

Som med alle gode kvorum'er bør der være et regelmæssigt præsidentskabsrådsmøde og regelmæssigt kvorummøde. Mand og hustru rådslår om hjemmets sager, deres børn tager del i overvejelsen af familiens problemer. Efterhånden som de små bliver ældre, bliver de rådspurgt om hjemmets anliggender, og familien følger — selv om den er patriarkalsk af natur — visse demokratiske principper.

Planlæggelsen af Kirkens arbejde bør også tage behovet for regelmæssige hjemmeaftener for familien i betragtning. Der kan meget vel være bestemte dage, hvor der ikke er planlagt noget formelt møde eller arbejde i Kirken, så der vil intet være til hinder for familiesammenkomster.

Som en del af programmet på hjemmeaftener, som en regelmæssig del af familiens samtale ved middagsbordet, bør præsidenten for familie-kvorum'et lede samtalen hen på evangeliske emner, så børnene kan blive undervist i de rette principper. Sidste dages hellige forsømmer i mange tilfælde at lære deres børn evangeliets lærdomme, så hvis de har fået lært de rigtige principper, vil de være i stand til at klare sig i alle situationer.

Det er vigtigt, at moderen i et sidste dages helligt hjem *er hjemme* og at faderen *kommer hjem.* Det er langt bedre for familien at klare sig uden de goder, som måske kunne skaffes, hvis moderen havde arbejde, end at nægte børnene hendes nærværelse og vejledning i hjemmet.

På de tidspunkter, hvor de små børn er vågne, bør faderen tilbringe sin tid hjemme sammen med dem. Virkelig finde ud af, hvad de tænker, hvorledes de handler, og øve sin indflydelse på dem på rette måde, er mere vigtigt end avisen, radioen, fjernsynet, eller private hobbies. Personlige interesser kan vente, indtil de små er i seng.

Præstedømmets magt bør anvendes i hjemmet til at velsigne familien. Når børnene er syge, bør Faderen salve dem, og familien bør forenes i bøn og tro for deres helbredelse. Biskopper og andre, som har magt til at bestemme, hvem der skal udføre dåb, ordinationer og præstedømsordinancer, bør arrangere det således, at værdige fædre døber, giver håndspålæggelse, ordinerer og velsigner deres egne børn. Faderen bør være sin families patriark.

Som en del af dette familieliv vil forældre sandsynligvis væve alle præstedømmets og hjælpeorganisationernes programmer, religionsundervisning o. lign., som Kirken tilbyder, ind i deres børns program. Intet vil blive overset. Det nymodens livs komplekser og fristelser er sådan, at alle retfærdighedens kræfter må forenes for at holde den opvoksende generation borte fra verdens lokkemidler.

Hvis præstedømmet virkede i hjemmet, ville der være mindre ungdomskriminalitet og færre ungdomsproblemer. De unges frelse hviler først og fremmest på deres forældre.

En misforståelse angående tiende

På en missionspræsident-konference fornylig kom det emne frem, hvem der er fritaget fra at betale tiende. Det opdagedes, at Danmark var den eneste mission, som havde den forståelse, at alle pensioner er fritaget. Pensioner har aldrig været fritaget i andre lande eller missioner, og bør heller ikke betragtes som fritaget i Danmark.

Præsident Moyle forklarede, at enhver indtægt, som et menneske får udelukkende som social hjælp, som f. eks. invalideunderstøttelse, er fritaget, fordi den er baseret udelukkende på nød og trang, og Kirken ønsker ikke at tage penge, som gives på denne måde. Hvis de ville gøre det, kunne socialkontoret fortolke det til at betyde, at de udbetalte mere, end der var brug for, og ville måske så reducere hjælpen.

Med hensyn til folkepension, da udbetales den efter bestemte regler og kan ikke reduceres, og det er en indtægt, som alle er berettiget til. Herren har sagt, at vi skal betale en tiendedel af al vor indkomst, og derfor har ingen ret til at fritage en lovmæssig indkomst fra tiende.

Det ville blive påskønnet, hvis alle grenspræsidenter og alle Kirkens medlemmer vil være klar over den misforståelse, der har eksisteret her, og antage Kirkens skik, således som det gøres alle andre steder i verden.

Vi har ingen ret til at berøve folk, som får folkepension eller anden pension, de velsignelser, der kommer gennem tiendebetaling til Herren.

Deres hengivne broder
Levi B. Thorup, missionspræsident.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Det skal ske menneskene efter deres tro« (L. & P. 52:20)

Formål: At påpege og vise troens vældige kraft og velsignelse.

Igennem alle skrifterne, de gamle såvel som de nye, bliver ingen sandhed oftere og tydeligere understreget, end det løfte, at Herren vil velsigne os i forhold til vor tro. Lige siden Adams dage er Guds børn blevet opfordret til at »vandre ved tro«. Ved løsningen af hvilket som helst af deres problemer er de blevet tilskyndet til at drage fordel af dette ubegrænsede »kraftlager«. Så stor er magten i dette princip, at Herren har udtalt: » . . . hvis I har tro som et sennepskorn . . . vil intet være umuligt for jer« *(Matt. 17:20).*

Skrifterne er fulde af fremragende eksempler på bemærkelsesværdig tro. Beretningerne om Abraham og Lehi genlyder af den absolutte overbevisning. »I tro adlød Abraham kaldet til at gå til et land . . . og han drog ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen« *(Hebr. 11:8).* Lehi tog i lydighed mod Herrens ord sin familie med sig og drog ud i ørkenen bort fra sit arveland, sit hjem, sit guld og sølv og alle sine dyrebare ejendele.

I Det gamle Testamente er der fortalt eksempler på, hvorledes Moses ved troens kraft førte Israels børn gennem Det røde Havs adskilte vande, hvorledes David sejrede over Goliat, og hvorledes Herren lukkede løvernes mund og frelste profeten Daniel.

Det nye Testamente har mange beretninger om de store mirakler, som Frelseren og Hans disciple udførte som resultat af tro. Ved tro blev de syge helbredt, de blinde fik deres syn og de døde blev bragt tilbage til livet.

Blandt de mange eksempler på troens magt, man finder i Mormons Bog, er der to særligt fremragende. Det ene er beretningen om Helaman og hans to tusinde sønner. Disse unge mænd udkæmpede et stort og sejrrigt slag mod lamaniterne, og ikke én sjæl omkom, hvilket skyldtes den overordentlig stærke tro på det, som deres mødre havde lært dem. (Se *Alma 57:26).* Det andet er beretningen om Jareds broder, hvis tro var så overordentlig stor, så sløret blev taget fra hans øjne, og han så Herrens finger — og Herren selv. (Se *Ether 3:6—16).*

I nyere tid har vi et prægtigt eksempel på den vidunderlige magt, der ligger i dette store princip, nemlig i den enkle bøn, som Joseph Smith opsendte med en fast tro, da han bad Herren om visdom og i et helligt syn så Faderen og Sønnen.

Den samme kilde til kraft, som udvirkede store mirakler både i fordums tid og i vor tid, er stadig i overvældende grad opnåelig for os. Herren siger endnu til os: »Det skal ske menneskenes børn i overensstemmelse med deres tro«. Vi kan allesammen få store velsignelser, hvis vi blot vil tro af hele vort hjerte og sjæl og tillade troen at virke i vort liv.

Tro — i betydning af en bevægende, åndelig kraft — må koncentrere sig om Gud fremfor om selvet. Denne form for tro får os til at søge at gøre Herrens vilje hellere end at tænke på, hvad Han kan gøre for *os.* I stedet for at regne med troen som en formular, hvormed vi kan få Herren til at gøre, som vi befaler, må vi prøve på at finde ud af, hvad Herren ønsker, at *vi* skal gøre og så søge at indrette vort liv efter Hans plan.

Ved en bestemt lejlighed fortalte Frelseren sine disciple, at de skulle have tro som et lille barn. (Se *Matt. 8: 1—4).* Vi kan alle lære meget af små børns enfoldige tro. Fornylig lå en lille pige på tre år tilsyneladende for døden af — hvad man mente — en uhelbredelig sygdom. Tillidsfuldt så hun op i sin bedstemoders øjne og sagde: »Fortæl mig igen den historie om Jesus, hvorledes Han elskede de små børn. Jesus vil gøre mig rask«. Og på grund af hendes barnlige, men fuldkomne tro, og deres tro, som holdt allermest af hende, er hun i dag stærkt på vej til at blive stor og stærk.

Hvis vi føler, at vor tro ikke er så stærk, som vi gerne vil have, den skal være, så lad os styrke den ved at øve tro hver dag. Lad os vise tro på vore børns evner. Lad os have tro på vore naboers godhed og venlighed. Fremfor alt: Lad os have fuldstændig tro på vor himmelske Fader og på Hans ønske om at lede og føre os.

KREDSLÆRERNES *budskab*

At vinde medlemmer gennem venskab

Godt venskab er en af nøglerne til vellykket missionærarbejde. Eftersom kirken koncentrerer sig så stærkt om dette arbejde, er det vigtigt, at vi benytter os af ethvert redskab, der står til vor rådighed. Før i tiden betragtede vi venskab som noget, man viste de nye medlemmer efter dåben, men nu lærer vi, at venskab går forud for dåben. Det begynder, når et medlem af Kirken sætter sig i forbindelse med et ikke-medlem for første gang — og ved efterfølgende møder. Det er ved disse lejligheder, ikke-medlemmerne modtager de indtryk, der påvirker dem. Det er derfor nødvendigt, at vi viser eksemplarisk opførsel, som ikke med rette kan kritiseres. Forretningsmæssigt eller selskabeligt samkvem med ikke-medlemmer bør ligge på højeste høflighedsplan, hvorved det kan lægge grund til venskab. Hvor det er således, vil det ikke være vanskeligt ved først givne lejlighed at spørge: »Kender De noget til Mormonerne?« og »Kunne De tænke Dem at høre mere om dem?« Hvis hvert medlem af Kirken viser et godt eksempel, vil betingelserne for at vinde venskaber i høj grad være tilstede.

Selv om der i hvert ward udvælges medarbejdere til at vise nye medlemmer venskab, kan de ikke gøre arbejdet alene. De tager initiativet dertil, men det endelige — og gode — resultat vil være afhængigt af hvert enkelt medlems adfærd. De fleste af os er tilbøjelige til at tage alt for mange ting for givet og glemme, at den nyomvendte trænger til hjælp på mange områder. I mange tilfælde har de måttet opgive venner, de har haft hele livet — fordi de har sluttet sig til Kirken. Kirken skaber helt nye omgivelser for dem med nye standarder. Den kræver en helt ny livsførelse. Samtidig bliver der for nogles vedkommende tilsvarende vanskeligheder med at overvinde gamle, indgroede vaner.

Tænk over, hvorledes du selv ville føle det, hvis du skulle gennem de samme erfaringer. Du ville længes lige så meget efter venner, som de gør. Du ville ønske en sikker fornemmelse af, at du var akcepteret fuldstændigt. Hvis man ikke viser de nye medlemmer det rette venskab, vil nogle af dem blive skuffede, mismodige og tilsidst falde fra Kirken. Vi må gøre os ganske særlige anstrengelser for at være venlige og hjælpsomme over for dem. De må under ingen omstændigheder få den fornemmelse, at de er »på prøve«. Sæt dem ikke på is ved at bygge barrierer.

At vise sandt venskab vil sige, at man fuldstændigt optager disse nye medlemmer i vore rækker. Fyld deres liv med gode aktiviteter, der kan gå i stedet for dem, de før udfyldte deres fritid med. Hjælp dem at nyde den adspredelse, vore underholdningsprogrammer byder på. Hvis vi lærer dem Kirkens hele program at kende, vil deres glæde blive fuldkommen. Inviter dem til jeres hjem, vis dem tillid, vær en god næste, men lad først og fremmest det andet bud virke: elsk dem og omfat hvert nyt medlem med jeres venskab.

Månedlig rapport over kredslærerarbejdet i den danske mission

DECEMBER 1962	Antal familier	Antal kredse	Antal lokale kredslærere	Antal missionærkredslærere	Antal hjem besøgt	Pct. besøgt	Pct. besøgt sidste måned
KØBENHAVN DISTRIKT							
Amager Gren	130	8	16	0	21	16 %	18 %
København Nordre Gren	331	15	30	0	20	6 %	15 %
København Søndre Gren	ingen rapport						
Nordsjælland Gren	21	3	3	2	8	38 %	47 %
Odense Gren	125	10	10	8	8	6 %	15 %
Rønne Gren	11	1	1	2	6	55 %	64 %
Slagelse Gren	ingen rapport						
Svendborg Gren	ingen rapport						
JYLLAND DISTRIKT							
Aalborg Gren	ingen rapport						
Aarhus Gren	180	8	8	8	30	17 %	20 %
Esbjerg Gren	76	8	14	4	37	49 %	34 %
Fredericia Gren	16	3	6	0	12	75 %	75 %
Frederikshavn Gren	30	3	5	2	7	23 %	47 %
Herning Gren	21	4	8	0	14	67 %	67 %
Hjørring Gren	23	1	0	2	17	74 %	78 %
Horsens Gren	30	4	5	2	27	90 %	83 %
Kolding Gren	ingen rapport						
Randers Gren	ingen rapport						
Silkeborg Gren	ingen rapport						
Skive Gren	ingen rapport						
Sønderborg	15	1	2	2	7	47 %	50 %
Vejle Gren	26	1	0	2	26	100 %	96 %

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Amager:

Thorvald August Schæffer, Hallandsgade 6, 70 år den 1. marts.

Hilda Helene Wandborg, Bergthorasgade 3, 65 år den 25. marts.

København Søndre Gren:

Ester Svensson, Sønderjyllandsallé 16, 75 år den 2. marts.

København Centrum Gren:

Anna Marie Nielsen, Bülowsvej 36 A, 70 år den 19. marts.

Bendt Frederiksen, Skindergade 13, 60 år den 17. marts.

Randers:

Marie Jensine Koitzsch, 80 år den 23. marts.

Horsens:

Ane Sophie Pedersen, 75 år den 24. marts.

Odense:

Jacobine Marie Christensen, 85 år den 28. marts.

Aarhus:

Elvira Mathilde Jonas, 65 år den 28. marts.

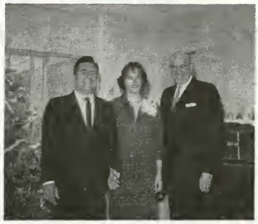
Nyt fra Amerika

Tidligere missionær i den danske mission, *Mack Jacobson,* og hustru *Gerda Rolskov Petersen Jacobson,* tidligere Esbjerg, nu bosat i San José, California, har nytårsmorgen fået en søn, som har fået navnet Henning Erik Jacobson. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Nyt fra Amerika

Tidligere missionær i den danske mission, *Jack B. Morris,* var blandt de tre vindere, som i Utah blev udvalgt til at repræsentere Utah ved en landsomfattende mikrofonprøve for Metropolitan Operaen, som afholdtes i Denver, Colorado, den 19. februar. Søskende i Danmark vil huske Jack Morris' pragtfulde tenorstemme, som vi havde det privilegium at høre under hans missionærtid i Danmark.

Bryllup i Amerika

Søster *Helen Køster,* tidligere København, viedes den 22. december i Los Angeles, Californien, til Salvadore Zuccaro. Billedet viser brudeparret sammen med deres biskop, som viede dem. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Gordon L. Hansen,* viedes den 4. oktober 1962 i Manti Templet til Carolyn Tolstrup. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dåb:	**Døbt af**	**Håndspålæggelse af:**
Amager: 24. januar:		
Evy Lydia Hansen Andersen	Ældste Jon Jensen	Ældste Richard Hintze
København Centrum Gren: 25. jan.:		
Britta Annette Christiansen	Ældste Martin L. Palmer	Ældste Don Carlos Jepson
26. januar:		
Karen Helene Hall	Broder Flemming Hall	Broder Hans Henning Hall
København Nordre Gren: 17. jan.:		
Leif Lander Jørgensen	Ældste Brett J. Manwaring	Broder Orla Rasmussen
26. januar:		
Tove Ingeborg Jensen	Ældste James E. Hansen	Ældste Brett J. Manwaring
København Søndre Gren: 25. jan.:		
Ruth Hostrup	Ældste Michael Malan	Ældste Rulon Skeem
Holbæk: 24. januar:		
Børge Alf Børgesen	Ældste Dale Higgins	Ældste Michael B. Clausen
Jette Oldgaard Børgesen	Ældste Michael B. Clausen	Ældste Dale Higgins
Odense: 2. januar:		
Eva Jensen	Ældste Dale T. Haugard	Ældste Robert F. Rasmussen
25. januar:		
Marie Jørgensen	Ældste Daniel W. Edwards	Ældste Vernon E. Clay
Lis Ellinor Stage	Ældste Daniel W. Edwards	Ældste Vernon E. Clay
Karla Edvina Jensen	Ældste Daniel W. Edwards	Ældste Dennis W. Keldsen
Lillian Julie Rasmussen	Ældste Daniel W. Edwards	Ældste Dennis W. Keldsen
Nyborg: 12. januar:		
Leni Ulla Sommer Jacobsen	Ældste Shad Christensen	Ældste Von Mortensen
Aalborg: 26. januar:		
Raymond Hagensby	Ældste Niel Nielsen	Ældste John Hansen

Ordinationer:	**Til:**	**Ordineret af:**
København Nordre Gren: 27. jan.:		
Harry Frank Volmer Christiansen	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup
København Søndre Gren: 5. januar:		
Sven Aage Sønderby	Præst	Broder Benny Lindén
Grenaa: 27. januar:		
Søren Hæstrup Nielsen	Diakon	Ældste O. Lynn Coon
Aarhus 27. januar:		
Mogens Gert Petersen	Diakon	Broder Egon Petersen
Nordsjælland Gren: 4. januar:		
Kurt Wilhelm Voss	Diakon	Broder Poul Børge Andersen
Viborg: 20. januar:		
Axel Overvad Andersen	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup
Odense: 6. januar:		
Jens Peter Jensby Andersen	Præst	Broder Poul Møller
Silkeborg: 20. januar:		
Novi Harley Robin Kølby Sørensen	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup
Aalborg: 20. januar:		
Oskar Emil Hermansen	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup
Jens Gregersen Sørensen	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup

VELSIGNELSER:

Nordsjælland Gren:

6. januar: Per Meilsøe og Kirsten Jensen Meilsøes søn, Claus Meilsøe, velsignet af sin fader.

Viborg:

13. januar: Axel Overvad Andersen og Birgit Hansen Andersens tre børn, Leif Overvad Andersen, Leo Dahl Andersen og Dorthe Dahl Overvad Andersen, velsignet af henholdsvis ældste Ove Andresen, ældste Randy L. Murdock og broder Alfred Jensen.

Odense:

6. januar: Poul Barfoed Møller og Vibeke Terndrup Møllers datter, Charlotte Terndrup Møller, velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

Esbjerg:

Den 15. januar døde broder *Ejnar Nielsen,* 70 år gammel, og blev begravet fra kirken i Rolfsgade den 19. januar. Æret være broder Nielsens minde!

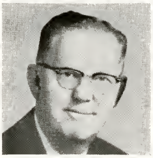
Missionærforflyttelser:	**Fra:**	**Til:**
18. januar:		
Dennis Hoagland	Kbh. Indre By	Bispebjerg
Solveig Thrane	Missionskont.	Ringsted
Diane Heath	Aalborg	Valby
Eva Mortensen	Aarhus	Vanløse
Elaine Jensen	Aarhus	Vanløse
Val Rohde	Husum	Herning
Wayne Knight	Nørrebro	Frederiksberg
Alvin Christensen	Maribo	Husum
Dennis Keldsen	Horsens	Odense
Louis Kirby	Vordingborg	Hellerup
Richard Jensen	Østerbro	Vesterbro
Nora Del Henrie	Kolding	Østerbro
Renee Andersen	Aalborg	Gentofte
Douglas Hyatt	Herning	Holstebro
Lloyd Hansen	Vesterbro	Allerød
Willy Gerlach	Amager	Maribo
Gloria Demsher	Gentofte	Nørrebro
Franklin Hicks	Odense	Valby
John P. Jensen	Aalborg	Vordingborg
Charles Clement	Nørrebro	Kbh. Indre By
Steven Kearsley	Haderslev	Odense
Sharon Hopkins	Kolding	Nørrebro
Steven Streeper	Silkeborg	Randers
Dennis C. Smith	Søborg	Herning
Gordon Rasmussen	Odense	Aabenraa
Rudi Petersen	Hellerup	Aabenraa
Michael Olsen	Skive	Aarhus
Michael Malan	Valby	Kbh. Indre By
James Madsen	Randers	Aarhus
Stanford Madsen	Hvidovre	Aalborg
Eric Lee	Herning	Holstebro
Harold G. Wilsted	Kbh. Indre By	Haderslev
Douglas Wray	Allerød	Søborg
Brent J. Petersen	Frederiksberg	Silkeborg
Gene S. Olsen	Kbh. Indre By	Missionskont.
Don C. Jepson	Frederiksberg	Missionskont.
23. januar:		
Wayne Knight	Frederiksberg	Randers
Gerald Jensen	Randers	Nyborg
27. januar:		
Shad Christensen	Nyborg	Slagelse
Hans Nielsen	Slagelse	Bornholm
Henning Sorensen	Bornholm	Frederiksberg

Missionærankomster:

Med S.A.S. fra New York er følgende missionærer den 12. februar ankommet til den danske mission:

Niels Halvor Madsen og *Sara LaVon Ellis Madsen* fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

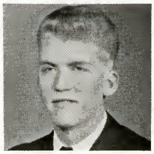
Lynn Peter Stoker fra Midvale, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

Niels H. Madsen

Sara L. E. Madsen

Lynn P. Stoker

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

24. februar: *Martin Palmer* fra Springville, Utah, efter sidst at have arbejdet på Frederiksberg.

Louis Kirby fra Hyde Park, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hellerup.

Douglas Labrum fra Roosevelt, Utah, efter sidst at have arbejdet i Ørholm.

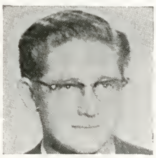
Larry McClurg fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Martin Palmer

Louis Kirby

Douglas Labrum

Larry McClurg